

Phong Khai Thương am

TUOITHODUDOI.COM

Mục lục

Lam Uyên Đại Lục

Nhan Đại Thần [1]

Nhan Đại Thần [2]

Thiên Nha Phái

Tu Tiên Đài

Ngày Đầu Nhập Môn

Hắn Là . Sư Huynh Của Ta Sao ?

Đồng Bạ Mới

Nơi Tình Yêu Chớm Nở

Trước Ngày Thực Luyện

Thông Báo !!!

PHONG KHỞI THƯƠNG LAM - PHIÊN NGOẠI

Lạc Hi

www.dtv-ebook.com

Lam Uyên Đại Lục

Truyền thuyết từng kể rằng: "Lam Uyên Đại Lục, nơi đây từng là một vùng đất yên bình, phồn thịnh... cho đến khi Ma vương xuất thế, quấy rối dân lành làm cho bá tánh lầm than, đau khổ. Cũng vào lúc đó, có 1 vị tiên nhân đã dùng pháp thuật cùng tất cả tu vi của mình để phong ấn Ma vương lại tại trung tâm của Lam Uyên Đại Lục, sau khi Ma vương hoàn toàn bị giam cầm thì vị tiên nhân đó cũng cạn kiệt sức lực và biến mất. Từ đó mở ra thời giới tu tiên !"

"Nhưng sự việc vẫn chưa dừng lại ở đó ! 1500 năm sau, Ma vương lại có dấu hiệu trở lại, bọn yêu ma trên khắp Đại Lục tụ hội tìm cách giúp Ma vương phục sinh bằng cách gieo rắc sự sợ hãi lên dân chúng. Cũng vì như thế việc tu tiên được đưa lên hàng đầu, phải nói rõ luôn là việc những người có khả năng sử dụng pháp thuật đều được xem trọng bởi vì trong 1000 người tỉ lệ người có căn duyên tu tiên chỉ có một và cũng rất hiếm hoi. Những người có căn duyên tu tiên thì có thể tham gia một môn phái nào đó vào mỗi 3 năm tổ chức một lần ở Tu tiên pháp đài."

Một cô gái choàng khăn đen trên người, chỉ để lộ mỗi cái miệng nhỏ hồng sắc với làn da trắng mịn tựa hồ như sau chiếc khăn choàng là gương mặt của một mỹ thiếu nữ. Tay cô cầm một quyển sách đọc đi đọc lại một đoạn nào đó, suy nghĩ một lát thì đứng dậy, cắt quyển sách vào chiếc túi nhỏ màu nâu đặt ở kế bên rồi bước ra khỏi quán nước khá cũ dành cho khách đi đường tiếp tục cuộc hành trình không biết bao giờ mới kết thúc của mình.

Lúc đã xế chiều thì cô cũng đã tới được thành Lạc Hà, cô ghé qua quán ăn để lót dạ vì từ lúc xuất phát ở quán nước thì cô đi cũng khá xa nên phải ăn để nạp năng lượng trước rồi tới đâu thì tới. Vừa ngồi xuống thì có người đi tới hỏi cô dùng gì. "Một bát cơm với thịt hầm" câu nói lạnh lùng phát ra thì sau đó nói tiếp, "À mà cho tôi hỏi ở đây từng gặp người giữ một nửa cái mặt ngọc này không a ?" sau khi nói xong câu đó thì cô lấy ra một nửa cái mặt ngọc màu đỏ rượu như đã nói cho tiểu nhị xem, cậu ta nhìn một lúc rồi lắc đầu bảo "Nhìn qua thì đây cũng là ngọc hiếm, ít ai có được, vì vậy chắc cô nương muốn tìm người giữ một nửa còn lại cũng khó. Quán của chúng tôi quả thật chưa thấy ai giữ một nửa mặt ngọc này." cô thở dài một hơi đáp "Nếu đã vậy ta phải đến nơi khác để tìm rồi. Phải rồi, tiểu nhị ta đặt một phòng ở đây, người giúp ta chuẩn bị nhé" tên tiểu nhị gật đầu rồi một lát sau mang đồ ăn tới.

Đang ăn thì cô nghe được hai vị cô nương bàn kế bên nói một điều khá thú vị, "Tỷ tỷ, công nhận gần đây yêu ma xuất hiện gần thành càng lúc càng nhiều a. Mọi người lo quá !" cô gái hồng y nói với cô gái lục y với vẻ mặt và giọng nói lo lắng, lời vừa phát ra thì cô gái kia nói lại ngay "Đồ ngốc, mọi người không cần phải lo lắng gì nhiều. Chẳng phải chúng ta vẫn còn có Nhan đại thần đó sau, chỉ cần Nhan đại thần còn ở đây chúng ta sẽ an toàn thôi a !" "Tỷ tỷ nói chí phải ! Mà tỷ tỷ này, mấy hôm trước mọi người thấy Nhan đại thần đi săn ở rừng phía Tây đấy, nhưng có điều mọi người thấy trên cổ đại thần có đeo một sợi dây chuyền thì phải." "Mọi người nói cái gì ? Đại thần đeo một sợi dây chuyền ở cổ à ? Mọi người kể rõ lại cho tỷ xem !" "Hôm đó mọi người đi làm nhiệm vụ phái ở khu rừng phía Tây thì tình cờ gặp Nhan đại thần ngồi trên Bạch hổ rút một sợi dây chuyền xỏ ngang một nửa viên ngọc màu đỏ rồi nhìn, một lát sau mới cất vào rồi cưỡi Bạch hổ bay đi. Nhưng có điều này mới quang trọng nè, viên ngọc trên dây chuyền chỉ có một nửa. Rất có thể nửa còn lại là tri kỉ của Đại thần !" Nói đến đây làm cho cô cảm thấy rất tò mò, có thể Nhan đại thần kia là người cô đang tìm cũng nên, thế là cô cố gắng nghe thêm từ 2 cô gái họ. "Cái gì ?!! Tri kỉ á ? Làm sao có thể được, Nhan đại thần khôi ngô tuấn tú, tu vi hơn người, tâm lạnh hơn băng như thế ! Làm sau

lại có người phù hợp để làm tri kỉ chứ ! Mà nếu là hồng nhan tri kỉ thì chỉ có 2 loại người thôi !" "2 loại người ?" "Đúng vậy ! 1 là tiên nhân, dung mạo đoan trang, tính tình thục nữ ! 2 thì con nhà cao quý, sắc đẹp khuynh quốc khuynh thành, kiến thức rộng sâu, lễ nghĩa đầy đủ, tu vi thì phải đứng nhất nhì Pháp hội mới hợp với Đại thần !" "Nếu tỷ tỷ đã nói vậy thì trên đời này đâu còn nhiều tiên nhân, cùng lắm tiên nhân trên Lam Uyên Đại Lục cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay ! Còn về loại thứ hai, trong kinh thành chỉ có 1, đó là Ngọc tiểu thư của Tề gia thôi !" "Ukm, đúng vậy." "Ấy chết, giờ này cũng tối rồi ! Tỷ tỷ chúng ta về phủ thôi !" "Ukm".

Sau khi nghe hai cô gái kia nói chuyện liên quan tới viên ngọc trên sợi dây chuyền, tối hôm đó cô trần trọc suy nghĩ có nên tìm thử tên Đại thần kia hỏi rõ hay không, và cuối cùng cô cũng quyết định mình sẽ tìm thử tên kia để hỏi vậy.

Còn tiếp----->

Đôi lời của tác giả: Đây là lần đầu mình viết truyện, nếu có gì mình viết không được hay và tốt mong mọi người nhận xét để mình rút kinh nghiệm nhe ! Còn về thời gian ra chap mới thì cỡ 1 -> 2 tuần, bởi vì thường thì mình viết vào lúc rảnh và khi có hứng a nên mong mọi người đừng hói thúc truyện.

Cuối cùng, mình xin cảm ơn mọi người đã đọc truyện !

PHONG KHỞI THƯƠNG LAM - PHIÊN NGOẠI

Lạc Hi

www.dtv-ebook.com

Nhan Đại Thần [1]

Sáng hôm sau, cô rời khỏi nhà trọ và bắt đầu tìm tung tích về Đại thần. Theo như những câu trả lời của mấy người hay đi săn quái thì hẳn thường ở khu rừng phía Tây, vì ở đó nhiều quái mạnh và đông nên chỉ có những người tu vi trung phẩm trở lên mới dám vào. Tuy hơi lo lắng khi vào rừng, nhưng đây là manh mối duy nhất để gặp được hẳn. Đang đi thì bỗng gần đó có tiếng nổ lớn, cô nghĩ chắc hẳn đang gần đây nên liền chạy về hướng đó. Khi tới gần thì mới phát hiện là một nhóm nào đó đang đấu với Hắc Long, trong đầu cô thầm nghĩ, đây lo lắng "Trời ơi, mình có nhìn lầm không vậy ?!! Tại sao Hắc... Hắc Long lại ở đây ?" chưa kịp chạy trốn thì Hắc Long bay trên bầu trời, miệng tỏa hắc khí lao thẳng xuống nhóm người kia bao gồm cả cô, cô nhắm nghiền mắt, một lúc sau không nghe tiếng động nào, thật là kì lạ nên liền mở mắt ra, trong làn khói bỗng xuất hiện hình dáng của một người, tay cầm huyết thương, giáp hồng sắc, mái tóc ngà dài bay theo làn gió. Đứng yên một lúc rồi xông thẳng vào Hắc Long, "đùng...!!!" tiếng nổ lớn phát ra trên trời, chốc lát Hắc Long đã biến mất. Đợi hẳn đáp xuống đất, nhóm người kia run rẩy chỉ nhìn hẳn, lắp bắp nói "Cám... cám ơn NHAN ĐẠI THẦN !!!" rồi chạy một mạch vào rừng. "Thì ra hẳn chính là Đại thần mà mấy người kia nói" suy nghĩ đầu tiên của cô sau khi nghe mấy người đó nói. Hẳn đứng yên, bây giờ cô mới để ý, hẳn đúng là rất đẹp a, đôi mắt đỏ thắm đầy vương khí, làn da trắng dường như tiên nhân cũng không bằng, hẳn quả thật là mỹ thiếu niên nha. "Đúng là bọn vô dụng, chỉ có một con tiểu Hắc Long vậy mà đã sợ ." lời vừa phát ra, bao nhiêu cảm tình với hẳn của cô liền biến hết. Bỗng hẳn nhìn về phía cô "Ai ?!!", "Chết, hẳn phát hiện rồi ! Tốt nhất đừng gây chú ý của hẳn, mình còn phải tìm cơ hội về mặt ngọc

nữa. 36 kế, chạy là thượng sách a !" cô liền cố gắng rút lui, tránh xa hấn càng xa càng tốt, chạy được một lúc cũng khá xa, cô nghĩ chắc sẽ không đuổi theo cô đâu nên ngồi quịch xuống nghỉ, thở không ra hơi. Dần có sức lại, cô định đứng lên thì "Có chạy cũng bằng thừa với bốn đại gia ta !" cô coi như chết đứng (t/g: àh mà nhầm, chết ngồi mới đúng :v) cô ngược mặt lên nhìn hấn thì trời ơi (t/g: chết ngồi tập 2 :3) mũi thương nhọn hoắc chia vào mặt cô, cách xa khoảng nửa gang tay. "Đại thần người không biết thương hoa tiếc ngọc là gì à ?!" "Ta căn bản chả biết đó là gì !", thâm tâm cô thầm nghĩ "Tên này thật phũ a", cô bèn nghĩ ra được một cách, nói "Ah, lại xuất hiện thêm một con Hắc Long nữa kìa !", hấn vừa quay lại nhìn thì cô nhanh tay rút ra thuốc gây mê cô hay đem theo bên mình để chống sắc lang đập thẳng xuống đất, hấn không phòng bị nên hít thuốc vào ngã quỵ xuống đất, còn cô chạy thật nhanh ra khỏi rừng.

"Phù.... phù.... Công nhận thuốc gây mê mình mua lâu nay bây giờ hiệu quả thật, lần sau phải mua thật nhiều bên mình a"

Còn tiếp----->

T/g: thật ra là mình viết sẵn chap 2 lun rồi, định ngày mai đăng, ai ngờ ngày hôm sau mở máy lên chap 2 nó biến mất tiêu, thành ra phải viết lại từ đầu. Chap ra hơi trễ là vậy ! :v :v :v

PHONG KHỞI THƯƠNG LAM - PHIÊN NGOẠI

Lạc Hi

www.dtv-ebook.com

Nhan Đại Thần [2]

Ngày hôm sau, thành Lạc Hà có hội Thất Tịch hằng năm kết duyên cho biết bao đôi uyên ương. Thấy đông vui nên cô cũng đi xem thử thế nào.

Mặt trời đã xuống núi, trong thành càng đông đúc, người trong thành có, người nơi khác tới dự hội cũng có. Nghe những người trong nhà trọ trước khi cô xuống phố bảo "Năm nay lễ Thất Tịch đông đúc hơn mọi năm, không biết giá hoa Thất Bảo bao nhiêu đây ?", "Hoa Thất Bảo ? Đó giờ ta chu du tứ phương sao chưa từng nghe nói !" Cảm thấy tò mò nên cô đi lại gần chủ quán đang nói chuyện với mấy tên tiểu nhị hỏi, "Vị cô nương đây từ phương khác đến chắc không biết rồi, lễ Thất Tịch đôi uyên ương nào mua được hoa Thất Bảo tùy theo số lượng để lên lồng đèn cho bay theo gió thì sẽ được Thiên địa chúc phúc. Từ trước tới nay cũng lắm cặp đôi làm như vậy và sống hạnh phúc đó chứ, nên tinh đồn lang nhanh, nhiều người hằng năm tới đây dự hội Thất Tịch"

"Thì ra là vậy !". Vì tính tò mò muốn xem thử Hoa Thất Bảo như thế nào nên cô tranh thủ xuống phố tìm. Đang đi thì thấy phía trước mọi người xì xào bàn tán, cô chạy lại hỏi 1 tiểu nha đầu tay đang cầm kẹo hồ lô đang cố nhóm chân lên hỏi : "Tiểu nha đầu, có chuyện gì mà phía trước xì xào vậy ?" "Nhan Đại thần đang đi ở phía trước, hình như là đang tìm ai đó.". Nhắc tới Nhan Đại thần là dường như xung quanh cô có luồng khí lạnh thấu cả xương, cô bèn cố lèn lách ra khỏi đám đông, chạy về nhà trọ càng nhanh càng tốt, "Mấy hôm nay mình có làm chuyện xấu nào đâu mà gặp đủ chuyện xui vậy nè, thôi tốt nhất đợi vài ngày để hẵn quên đi rồi tính. Tránh chạm

mặt với hãn mới được". Quả thật ông trời phụ lòng người, cô chạy được hai ba bước thì hãn quay người lại về hướng cô, hình như đã cảm nhận được khí tức của cô thì phải, chỉ trong mấy giây thoáng chốc hãn đã ở trước mặt cô. Cô lo chạy nên dừng không kịp đụng phải hãn một cái, "Lần trước người dám gạt ta, lần này ta sẽ xử đẹp người đây !" lãnh khí phát ra từ đôi mắt đỏ rệu như màu máu, thật là đáng sợ a. "Ta..... ta không biết người là ai hết. Người nhận lầm người rồi", "Cô ta là ai thế, dám làm cho Đại thần tức giận, có chết cũng đáng đời" "Đúng đúng, có chết cũng đáng đời" ... mọi người xung quanh bàn tán xôn xao. Chưa kịp chuẩn bị thì hãn lấy một sợi dây ra, trong tích tắc sợi dây đó đã quấn chặt vào người cô. Hãn dùng dịch thuật, bỗng chốc cô đã ở ngoại thành, hãn kéo cô đi được một lúc thì sợi dây chuyền đính ngọc trên người cô rớt xuống "Này Đại thần, người có thể thả ta ra một chút được không." "Tại sao ?" "Vật quan trọng của ta bị rớt" "Đừng hòng gạt ta lần nữa." "Ta nói thiệt mà, người..." chưa kịp nói xong thì hãn kéo cô đi tiếp, "Này ! Này, nếu người không tin thì nhìn ngậy bụi hoa màu đỏ đi, vật ta làm rớt kể bên đó." Theo như lời cô hãn nhìn qua thử, vì cô bị trói nên chắc không làm gì được, hãn nhìn thấy một nửa viên ngọc đó, liền dùng khí lực hút sợi dây chuyền bay thẳng vào lòng bàn tay, nhìn chăm chăm một lúc, cuối cùng cũng mở miệng "Viên ngọc này người từ đâu mà có ?" "Tại sao ta phải nói cho người biết hả ?" Cùng lúc đó nội tâm của cô thì ngược lại "Chết, mình bị làm gì vậy nhỉ ? Nếu nói cho hãn nghe biết đâu hãn là huynh ấy.", "A..ukm, viên ngọc đó là của ta" "Của người ? Vậy một nửa còn lại ở đâu ?" "Một nửa còn lại là của bạn thời thơ ấu của ta, có điều lúc nhỏ hai ta bị thất lạc nên giờ không biết huynh ấy ở đâu" nghe câu trả lời trong thoáng chốc sắc mặt của hãn dường như thay đổi, không còn lãnh khí dày đặt như trước, sau đó thì trở lại bình thường. Hãn thả cô ra, trả lại sợi dây chuyền, rồi nói : "Người cô đang tìm có lẽ cũng ở Thiên Nha phái." Hãn không biết từ bao giờ đã đổi cách xưng hô với cô, "Thiệt không, người biết ai giữ một nửa mặc ngọc còn lại àh ?" "Có lẽ." "Nhưng theo người nói, huynh ấy là đồ đệ của Thiên Nha phái, còn ta chỉ là tiểu nha đầu, làm sao vào tìm huynh ấy được." "Ta sẽ đưa cô vào." "Người ? Ta có nghe nhầm không vậy, mới này người còn định xử ta mà." "Ta chỉ có hứng thú với viên ngọc của cô

thôi, đợi khi cô tìm được người rồi ta sẽ lấy viên ngọc của cô cho sư phụ xem thử. Coi như là giao dịch" "Nếu người đã nói vậy thì..... thôi được, ta đồng ý giao dịch với người", "Cô tên gì ?" "Ta tên Phong Luyện Văn, còn người ?" "... "Tại đó giờ ta toàn nghe mọi người gọi người là Đại thần nên ta muốn biết thử tên người, cũng tiện cho xưng hô." "Nhan Mạc Oa." "Được rồi, từ nay chúng ta sẽ là bạn bè" "Bạn bè ? Cô đừng có mừng vội" "Mà Mạc Oa, bộ phải đi liền à ? Ta còn một số đồ ở quán trọ, hay là sáng ngày mai chúng ta hãy đi." "... "Vậy ngày mai ta sẽ đi, còn giờ ta phải về quán trọ đây. Tạm biệt !". Bóng cô đã khuất, hắn vẫn đứng yên tại chỗ, miệng nở một nụ cười nhẹ rồi dùng dịch thuật biến mất.

Còn tiếp----->

T/g: Hello m.n ! Nếu rảnh mik sẽ triển bộ này thành truyện dài, nếu đc mik sẽ ra luôn 2 chương cùng lúc. V nha, bye bye m.n !

PHONG KHỞI THƯƠNG LAM - PHIÊN NGOẠI

Lạc Hi

www.dtv-ebook.com

Thiên Nha Phái

Sáng hôm sau, cô đã chuẩn bị đầy đủ rồi xuống lầu trả tiền thuê phòng cho chủ quán, thấy trước cửa quán mọi người chen nhau đứng, hình như đang xem ai đó đang đứng ở cửa, thấy vậy bèn hỏi:

- Sao mới sáng sớm mà mọi người lại tụ tập đứng trước quán vậy ?
Thật mất lịch sự a !

-Thật ra không hiểu vì sao mà... mà Nhan Đại thần lại đứng trước cửa quán nữa.

Chủ quán vừa trả lời thì cô hốt hoảng liền chạy ra, quả thật hẳn đang đứng trước cửa, không lẽ hẳn đến đón cô a. Thấy cô, hẳn dùng dịch thuật tức khắc đứng trước mặt .

- Chào !

Lời vừa ra, xung quanh đã xì xào lên.

- Có thật không vậy ? Đại thần vừa chào cô ta !

- Con bé đó là ai vậy ? Tiên nữ ? Tiểu thư đài cát ?

- Con bé đó hên thật, thật tức chết đi mà. ... .

- Ah... chào buổi sáng ! Không mất thời gian nữa, chúng ta đi thôi !

- Uk .

Nói xong hần liền lấy tay huýt sáo một cái, bỗng chóc từ xa 1 cặp chim hồng hạt tuyệt đẹp bay tới chở hai người đi.

Bay được một lúc, ở trước mắt cô hiện lên một hòn đảo đang lơ lửng trên không. Trên đảo là 4 ngọn tháp to lớn ở bốn phía, giữa là những dãy nhà kiến trúc tuyệt đẹp : cột trụ xung quanh to bằng 5 người ôm mới xuể, mái nhà được lát vàng chói sáng giữa ánh bình minh, tuy là đảo bay nhưng trên đó vẫn có rừng trúc, hồ mơ mộng như chốn thần tiên a.

Đôi hồng hạt đáp cánh ở sân kế bên tháp hướng tây, vừa mới bước xuống mọi người xung quanh đã nhìn ngó xì xầm, ngay lúc đó hần lại bảo :

- Đi thôi !

- Àh, ukm !

Hần đi tới đâu, dường như mọi người đều phải kinh sợ tránh né tới đó, bỗng dưng hần ngừng đột ngột, cô đi phía sau nên đã đụng trúng hần, định ra phía trước nói hần một câu nhưng ở trước, một cô gái tóc tím rất rất là xinh đẹp đứng chặn đường, cô ấy mỉm cười bảo :

- Nhan ca ca, chào mừng huynh mới về !

Hần đứng yên, không nói câu nào, cô ấy lại tiếp :

- Ủa ? Cô gái nào đây ? Không lẽ là...

- Tránh ra !

Chưa kịp nói xong hần đã nói ra lời lạnh như băng đáp trả, :

- Huynh !

- Ta không thích nói 1 câu lặp lại hai lần đâu !

Thấy ngữ khí đáng sợ như lưỡi dao, cô gái kia liền lui sang một bên. Hai cô gái sau lưng thì nói khẽ :

- Cô ta là ai mà dám quyến rũ Nhan ca ca a !

- Đúng vậy, cô ta...

- Im ngay cho ta !

Chưa kịp nói xong thì cô gái tóc tím quát lớn, lúc đó cô và hãn đã đi khá xa.

- Nhưng, thưa tiểu thư. Cô ta...

- Ta bảo các người im ngay cơ mà ! Bọn người là ai mà dám kêu huynh ấy là "Nhan ca ca" hả ? Tự xem lại mình đi, bọn phế vật !

- Vâng ! Bọn tiểu nữ sai rồi thưa tiểu thư !!! Xin tiểu thư bớt giận !

- Bớt giận ? Người nói xem, huynh ấy gần ba tháng nay không về phái, khi về thì đem theo một ả nữ tử, còn cười chung đôi hồng hạt nữa chứ. Thật đáng ghét mà !

- Chuyện này... Phải rồi tiểu thư, cô ta đeo khăn choàng che khắp người, chắc chắc là rất xấu xí. Chẳng qua Đại thần thấy tội nghiệp nên đưa về làm nha hoàn thôi !

- Người nói cũng đúng, làm sao mà trên đời này có người đẹp hơn ta phải làm cho đại thần động lòng được chứ !

Đi tiếp, tới 1 nơi trước cổng là 2 trụ lớn trạm khắc hình rồng đỉnh hồng ngọc ở mắt, trên đề Thiên Sinh viện, vừa thấy lòng cô liền nghĩ :

- Thật là hoành tráng a ! Ngay cả nơi ở của đệ tử mà cũng như vậy thì trường môn như thế nào ?

Cô đang nhìn xung quanh thì hần mở miệng nói :

- Từ nay cô sẽ ở đây !

- Thiệt không ?!! Thôi, chúng ta mau vào trong đi. Ta còn phải sắp xếp đồ đạc nữa !

- Uk .

Hai người vào trong, quả thật nơi này rất rộng a ! Hần dẫn ta tới từng nơi trong viện, bảo cô phải cố nhớ hết đường vì hần sẽ không chỉ lại lần thứ hai.

Nơi này gồm : một hoa viên, bốn sân tập võ, ba mươi phòng ở, một phòng ở lớn, hai phòng tắm, hai ao sen, bốn phòng luyện đan, một kho sách, v.v... Đi xem xong mọi nơi, cô mới để ý, sao xung quanh không có một bóng người a, chỉ có cô và hần. Thắc mắc nên cô liền hỏi :

- Nhan Mạc Oa, sao xung quanh không lấy một bóng người vậy ?

- Hồi nãy ta quên nói, đây là khu viện của ta !

- Khu... khu viện của người ? Không thể nào ! Không lẽ người là...

- Mình thật không để ý mà ! Khi về, hần đi tới đâu thì mọi người né tới đó. Chỉ có một lí do, hần chính là Trưởng môn !

- Không phải như cô nghĩ đâu ! Trưởng môn Thiên Nha phái là sư thúc của ta.

- Nhưng dù cho là sư thúc đi chẳng nữa cũng đâu có thể cho người ở như vậy, huống hồ còn...

Chưa nói xong thì hần cóc đầu cô vài cái, hần nhất định muốn cóc cô thật đau mà.

- Ay...da ! Người làm gì vậy hả ?

- Có những chuyện người như cô không cần biết thêm.

Mọi chuyện dừng tới đó. Ngày hôm sau, cô và hãn đều thức rất sớm rồi đi lại Sinh Nha viện* đăng kí. Nơi đó cũng không kém gì những nơi khác, đều đẹp đến hoàn mỹ.

Hãn đi trước dẫn đường, hãn ở đây cũng không khác gì ở Lam Uyên Đại Lục, đều làm cho người khác phải ngưỡng mộ và kính sợ. Đám đông ngày một tụ lại theo lối đi của hãn dẫn tới một đại sảnh lớn, ở đó gồm có ba người ngồi trên ghế cần lục ngọc, tất cả đều là những chân nhân tu vi tam phẩm trở lên. Thấy hãn, cả ba cùng đi xuống, dường như hãn còn lớn hơn mấy người đó nên chấp tay, nghiêng đầu, kính cẩn :

- Tham kiến Nhan Đại thần !

Cả ba đồng thanh.

- Mình có nghe nhầm không vậy ?!! Cả ba chân nhân đều phải chào hãn ! Mà còn gọi là "Nhan Đại thần" nữa chứ !

Lòng cô bắt đầu rối loạn, thật chẳng hiểu gì nữa.

- Các người đứng dậy đi !

- Tạ ơn Đại thần ! Chẳng hay có chuyện gì mà Đại thần phải đến tận đây ?

- Ta có chuyện muốn nhờ các người chỉ dạy dùm !

- Chúng thần không dám a ! Làm sao lại có thể dạy Đại thần được chứ !

- Ý ta không phải vậy, mà nhờ các người chỉ dạy cho tiểu nha đầu này !

Nói xong hần né qua một bên, cô thấy vậy nên tiến lên một bước, quỳ gối chấp tay, cung kính :

- Tiểu nữ Phong Luyện Văn, ra mắt các chân nhân. Mong các chân nhân chỉ dạy !

- Cô nương xin hãy đứng lên trước đã. Ta đồng ý với Đại thần, sẽ chỉ dạy chu đáo cho cô nương này.

- Đa tạ chân nhân !

- Được rồi, người đâu mau lấy Thanh y phục* ra đây ?

Lập tức có ba người hầu mang ra một bộ y phục màu xanh lục bảo thanh lịch và nhẹ nhàng rồi đưa cho cô cầm lấy. Bắt đầu có tiếng bàn tán.

- Cô ta là ai mà mới nhập môn không cần qua giám xét mà đã được mặt Thanh y chứ !

- Đúng vậy, cô ta là ai chứ ?

- bla... bla

- Ngày mai bẩy khắc sáng, cô nương hãy tới Tu tiên đài* kiểm tra linh căn !

- Vâng .

Sau sự trầm trồ bàn tán của mọi người, cô và Mạc Oa trở về Thiên Sinh viện nghỉ ngơi, ngày mai chuẩn bị cho đợt kiểm tra linh căn.

Sinh Nha viện* : Nơi đăng kí không cần qua kiểm tra thể lực của Thiên Nha phái dành cho những người có căn duyên trung phẩm và thượng phẩm trở lên hoặc những trưởng tiên, chân nhân nhất phẩm gửi gắm mới đăng kí như vậy được.

Thanh y phục* : Là trang phục của những người đã qua kiểm tra thể lực, chỉ còn bước cuối là kiểm tra linh căn mới bận được.

Tu tiên đài* : Nơi kiểm tra linh căn của học viên.

Ngoài lễ :

Thiên nha phái được chia thành chín bậc, cụ thể từ lớn xuống bé là :

- Nhất phẩm : Trong môn phái nhiều lắm chỉ có 2 người là nhất phẩm.
- Nhị phẩm : Các chân nhân dưới Trưởng môn (Nhất phẩm)
- Tam phẩm : Những chân nhân quản lí các viện.

Cả 3 phẩm ở trên đều chia ra thêm : Nhị giai và Tam giai. (Vd : Nhất phẩm Nhị giai) Tu tiên thì Nhất phẩm Nhị giai là cảnh giới cao nhất.

- Tứ phẩm : Những đệ tử căn duyên trung phẩm nếu cố gắng luyện tập sẽ có thể lên Tứ phẩm. Trang phục màu xanh lục nhạt.

- Ngũ phẩm : Trang phục tím nhạt.

- Lục phẩm : Trang phục màu hồng nhạt.

- Thất phẩm : Trang phục màu vàng nhạt.

- Bát phẩm : Trang phục màu đỏ nhạt

- Cửu phẩm : Trang phục màu xanh biển nhạt.

Còn tiếp----->

T/g : kể từ chương 4 mik đổi cách viết cho dễ nhìn hơn, chương này viết dài như 2 chương luôn vì thấy gần 2 tuần rồi ko viết nên giờ viết bù :v.

PHONG KHỞI THƯƠNG LAM - PHIÊN NGOẠI

Lạc Hi

www.dtv-ebook.com

Tu Tiên Đài

Sáng ngày hôm sau, mặt trời còn chưa lên thì cô đã thức để chuẩn bị cho cuộc kiểm tra linh căn phía trước. Bộ Thanh y kia quả thật rất vừa vặn với thân hình của cô a, mái tóc màu nắng chiều nhạt xõa dài ngang lưng kèm theo là hai bím tóc nhỏ, gương mặt thanh tú trắng nõn không chút tì vết kèm với đôi mắt màu hồng thắm tựa như cái nhìn không có điểm kết thúc, trong cô lúc này rất xinh a.

- Vậy là chuẩn bị xong rồi !

Cô vương vai, định ra ngoài hít thở không khí chút thì có tiếng gõ cửa. Cô biết là hẳn tới gọi cô đây mà, nhưng giờ này còn sớm như thế sao hẳn thức rồi, thế là cô đang ngồi trên ghế đứng dậy ra mở cửa cho hẳn.

- Ta tưởng cô chết ở trong phòng luôn rồi đấy chứ.

Lòng cô lúc này đang rất sôi máu nha, nhưng vì còn chuyện muốn nhờ hẳn nên cô chỉ nói trong tâm, đợi tới thời cơ sẽ trả thù hẳn.

- Nhan Mạc Oa !!! Bộ 1 ngày người không nói độc ngôn với ta thì người ăn không ngon ngủ không yên àh ?!! Người đợi đó, ta nhất định sẽ trả thù !

- Hôm qua mấy người họ bảo là bảy khắc mới bắt đầu kiểm tra mà, giờ này mới năm khắc người gọi ta đi đâu ?

- Ta dẫn cô xuống thành Lạc Hà kiếm gì ăn lót dạ.

- Cái gì ?!!!! Ta nghe có nhầm không vậy ? Người mà cũng quan tâm đến ta sao ?

- Ta không thích đồ ăn ở đây, sáng có cô nên đưa đi cùng. Nếu cô không thích cứ ở lại.

- Được rồi, ta đi ! Nhưng người phải bao đồ ăn cho ta đó nha ! Vậy thì đi thôi !

- Uk.

Thế là hai người đến thành Lạc Hà một chuyến, hẳn không hổ danh là Đại thần nha, toàn ăn những chỗ dành cho người quyền cao chức trọng, con vua cháu chúa mới vào không a.

Trời gần hừng sáng, lúc đó cô cũng đã nạp đầy năng lượng nên cô và hẳn cười cợt hạt lần trước bay về Thiên Nha phái. Đúng bảy khắc, tại Tu Tiên đài càng lúc càng đông người đến xem thử rốt cuộc cô tài giỏi như thế nào mà được Nhan Mạc Oa đưa về. Tất cả chân nhân đều đã đến đủ, sau đó là một Đại đệ tử đứng kế bên các chân nhân bước ra phía trước, nói lớn :

- Mời Phong Luyện Vãn, Phong tiểu hữu bước lên Tu Tiên đài kiểm tra linh căn !

Phía dưới, cô bắt đầu bước lên, tiến vào Tu Tiên đài, bỗng có một cột ánh sáng ngũ sắc từ trung tâm đài thẳng lên chạm tới mây. Tất cả chân nhân và đệ tử Thiên Nhan phái đều rất bất ngờ.

- Đây là... ngũ linh căn nghìn năm hiếm gặp hay sao ? Cô bé còn trẻ mà đã sở hữu ngũ linh căn, nếu chăm chỉ tu luyện rất có thể đột phá lên Nhất phẩm nhị giai.

- Nhưng có điều dù có là ngũ linh căn nghìn năm hiếm gặp đi chăng nữa thì muốn đột phá giới hạn cũng rất khó. Huống hồ người có ngũ linh

căn bình thương muốn đột phá lên Thất phẩm đã rất khó đây, đừng nói là loại ngũ linh căn có sức mạnh to lớn như thế này.

- Nhưng chẳng phải chúng ta đã gặp người tu luyện với thất linh căn cao hơn Nhất phẩm luôn rồi sao !

- Phải ! Tên đó chính là .....

- Giờ không phải lúc bàn chuyện đột phá này nọ đâu, mau quyết định phẩm cho cô bé đó đi !

Sau một hồi bàn qua tán lại, cuối cùng các chân nhân cũng quyết định sau đó kêu Đại đệ tử kia lại nói nhỏ rồi thông báo :

- Phong Luyện Văn có linh căn hiếm có hơn người nhưng vì tuổi còn trẻ nên các chân nhân quyết định cô sẽ là Lục phẩm để tu tập thêm, ngày mai bắt đầu tu tập tại Lục viện. Mọi chuyện ở đây kết thúc, các đồ đệ mau chuẩn bị rời cấm địa.

Sau khi nghe kết quả, người cô như nhẹ hẫng đi. Cô bước xuống đài, bên dưới hẳn đã đứng chờ sẵn. Hai người đi về Thiên Sinh viện nghỉ ngơi để cô chuẩn bị cho ngày mai đầy gian khổ khi tu tiên tại Thiên Nha phái vậy.

Còn tiếp----->

PHONG KHỞI THƯƠNG LAM - PHIÊN NGOẠI

Lạc Hi

www.dtv-ebook.com

Ngày Đầu Nhập Môn

- Oa... xong rồi !

Ngày hôm nay cô đã bận trên người y phục của môn phái, có điều bộ y phục lần này hơi khó mặc làm cô phải mất gần nửa giờ mới mặc xong. Bên ngoài mặt trời cũng đang ló dạng, vì mấy hôm trước hắc đã đưa cô đi một vòng Thiên Nha phái mà đầu óc của cô tiếp thu rất nhanh nên đi một lần là đã nhớ hết. Cô mở cửa ra, vương vai vài cái rồi rời khỏi Thiên Sinh viện để đến Lục viện tu tập.

Lục viện cũng chẳng thua kém gì những khu viện khác, đều rất mỹ lệ. Cô bước vào, ngay tức khắc mọi ánh nhìn của môn đồ đều dồn về phía cô. Bắt đầu có tiếng bàn tán, bỗng phía sau một cánh tay đẩy cô ngã xuống nền gạch, đó chẳng phải là cô gái đã chặn đường cô và hắc lúc mới đến Thiên Nha đây sao.

- Trước giờ mình không đụng chạm đến cô ta, vậy mà cô ta lại kiếm chuyện với mình. Được lắm, mấy hôm nay bị tên kia chọc cho phát tức cuối cùng cũng có người để mình xả giận rồi.

Cô đứng phắc dậy, hé nở nụ cười yêu mị :

- Chẳng phải đây là cô gái bị "Nhan ca" lừa đi hay sao ? Sao cô lại ở đây, không lẽ cô cũng là Lục phẩm àh ?

Mọi người nhìn cô đều khá bất ngờ, còn cô gái kia thì gương mặt dường như đã tức tối lắm rồi. Thế là hai nha hoàn ở phía sau lên tiếng.

- Người, đồ tiện tì ! Người nghĩ người người đang nói là ai hả ?!! Nghe cho kĩ đây, người đang đứng trước mặt người chính là Giang Ngọc tiểu thư của Tề gia đấy ! Người có chết nghìn lần cũng không thể bù đi cho lời nói vừa rồi đâu !

- Đúng vậy ! Người nói cái gì là Lục phẩm giống người, đừng có tưởng bở . Tiểu thư nhà ta là Tứ phẩm đấy nhé ! Đồ tiện tì Lục phẩm.

- Oh ! Vậy sao, ta nói cho 2 người biết, dù ta có là Lục phẩm đi chăng nữa thì cũng đỡ hơn cái bọn cũng không bằng Cửu phẩm bọn người.

- Người !

- Sao ? Hết nói được gì rồi àh ?

Sao hồi dân co qua lại giữa cô và 2 tên nha hoàn, người được bọn họ gọi là Giang Ngọc kia có lẽ đã chịu hết nói mà quát lớn :

- Đồ phế vật, người là ai mà dám nói vậy với ta hả ?!! Người chán sống rồi sao ? Được, nếu người đã chán sống ta sẽ tiễn người đi gặp ông bà vậy.

Bắt đầu có tiếng bàn tán lớn hơn cả lúc này, mọi người đều chung vẻ mặt kinh sợ.

- Con bé đó chết chắc rồi !

- Đúng vậy rồi a !

- Nhìn mặt cũng xinh đấy nhưng lại muốn chết mà giám chọc giận Ngọc tiểu thư !

Bla....bla.....bla.....

Tức thì, cô ta lấy trong người ra một cây roi đang hùng hực lửa đỏ. Tất cả những người đứng gần đều sợ hãi, nhiệt độ bắt đầu tăng lên, gương mặt của cô cũng đã nhu vài giọt mồ hôi. Cô ta cầm roi quất về phía cô, cô nhanh trí né sang một bên, cô ta càng hứng thú mà quất roi nhanh hơn nữa, tốc độ đang nhanh dần. Trong bóng khói lửa mập mờ, mọi người vẫn thấy cô và Ngọc tiểu thư kia một người né một người tấn công liên tục, sức cô đang cạn dần làm cô phải ngồi quỵ xuống còn ngọn roi lửa thì đang hướng về phía cô. Cô nhắm nghiền mắt lại có lẽ chuẩn bị gặp ông bà thiệt thì phía trước, 1 bóng lưng của người con trai đứng chặn ngang đòn tấn công của Giang Ngọc lại.

Người đó là ai ? Đón xem chương tiếp theo thì sẽ biết a~~~

Còn tiếp---->

T/g : Kể từ chương này sẽ đánh dấu sự biến mất khá lâu của tác giả vì phải chuẩn bị tình tiết mới cho câu truyện :3

PHONG KHỞI THƯƠNG LAM - PHIÊN NGOẠI

Lạc Hi

www.dtv-ebook.com

Hắn Là . Sư Huynh Của Ta Sao ?

Nam nhân hắc y đang ở trước mặt cô thật quen thuộc xen lẫn xa lạ, đợi cho Ngọc tiểu thư kia thu roi lại về mặt của cô ta có chút hoảng sợ.

- Đây... đây chẳng phải là Lãnh sư huynh sao ? Chẳng phải huynh cùng các vị chân nhân đi tiêu diệt yêu ma ở phương Tây sao giờ lại ở đây ?

- Bọn ta đã xử lý xong chúng, nay mới về thì đã bắt gặp muội bắt nạt người mới nhập môn, còn ra thể thống gì nữa .

- Nhưng mà cô ta ...

- Muội mau quay về luyện công đi, một chút ta sẽ nói chuyện với muội về vụ này sau.

- Nhưng ...

- Còn không mau về !

Vẻ mặt của cô ta đôi phần ấm ức, trước khi đi cô ta quay sang nói với cô .

- Phong Luyện Văn ! Người đợi đó ! Tiểu Thanh, Tiểu Yên chúng ta về

.

Đợi bóng Giang Ngọc đã đi xa, tên được cô ta gọi là Lãnh sư huynh kia quay về phía cô rồi ngồi xuống dùng tiên thuật chữa trị cho cô ngay lập tức

vết thương ở chân lành hẳn đi chỉ còn hơi đỏ, hấn nói :

- Ta thành thật xin lỗi mọi vì đã đến trễ .
- Huynh biết ta sao ?
- Tiểu Vãn ! Chẳng lẽ mọi chẳng nhớ ra vị ca ca này !
- Ca ca ? A !!! Huynh họ Lãnh, không lẽ huynh là ...
- Là ta, Lãnh Hàn Thiên đây !

Vừa nghe tên của hấn, trong trí nhớ cô chợt hiện lên dãy kí ức thời còn nhỏ ba người cô, hấn và người cô đang tìm đang vui đùa, lúc này cô mới thực sự nhớ ra hấn là ai . Hấn đứng dậy, đưa tay đỡ cô.

- Đừng đứng đây nói chuyện như thế ! Ta thấy mọi nên về viện nghĩ ngơi đi rồi hôm sau nói tiếp ! Mọi ở đâu, ta đưa về cho .

- Ah ! Mọi ở Thiên Sinh viện, làm phiên Lãnh ca ca rồi, ta có thể tự về được rồi a !

- Thì ra mọi ở đó à ...

- Huynh sao vậy ?

- Không có gì ! Nếu mọi có thể tự về thì ta cũng không cản, nếu mai mắn gặp được lần nữa thì nhất định phải nói chuyện thêm nhé !

- Ukm ! Tạm biệt huynh nhé !

Tâm trạng của cô đã tốt hẳn vì cô không còn ở một mình trong Thiên Nha này nữa rồi, vì giờ này đã là khá trưa nên cô lập tức chạy về Thiên Sinh viện ăn uống cái đã a . Vừa bước vào viện cô đã bắt gặp hấn đang luyện công ở sân sắc mặt không được tốt lắm, biết là có chuyện nên cô cố nhón nhén đi qua .

- Sao giờ này cô mới về ?

- Chết ! Thần mò ơi, cứu con a !

- Ta ...ta có chút chuyện nên về trễ !

Hắn quay lại nhìn cô bằng ánh mắt giết người lạnh sống lưng, đáng sợ thật. Không hiểu sao hắn chột chờ lại bình thường.

- Chân của cô ...

Lúc này Hàn Thiên sư huynh kia chữa trị nhưng vẫn còn hơi đỏ, này giờ chẳng phải đã bớt đi rất nhiều rồi mà, sao hắn có thể nhìn ra được ?

- Cái này hồi này ta lỡ té, không có gì đâu !

- Có thật là cô lỡ té ?

- Thật, người không tin ta à ?

- Được rồi, cô vào dược viện ở phía sau lấy Tinh Nguyên đan uống vào đi !

- Ta có nghe nhầm không a ?!! Hắn kêu ta lấy thuốc uống à, không lẽ hôm nay hắn bị ám đầu ?

- Không phiền người nữa, ta đi lấy thuốc đây .

Vừa nói dứt câu cô đã chuồn nhanh càng xa hắn càng tốt, đi tới dược viện lấy thuốc uống xong thì cô mới sực nhớ " Không lẽ ngày đầu nhập môn của mình chẳng học được chút gì sao a ?!!"

Còn tiếp----->

T/g : chào mn thân mến, tình tiết của câu chuyện sẽ ngày càng hấp dẫn với sự xuất hiện của nhân vật mới, xong cũng kéo theo sự biến mất của t/g là

mik đây :3 :3 :3 Ahihi, y° cả nhà <3

PHONG KHỞI THƯƠNG LAM - PHIÊN NGOẠI

Lạc Hi

www.dtv-ebook.com

Đồng Bạn Mới

Sáng sớm, mới rời khỏi Thiên Sinh Viện một khoản thì cô lại bắt gặp một nhóm người đều là đồng môn với nhau nhưng lại bắt nạt 1 cô gái cừu phẩm, thấy vậy bèn chạy lại ngăn đám người không ra gì đó. Không hiểu sao khi họ vừa thấy cố liền chạy mất, cô nhìn sang phía cô gái cừu phẩm đó, dung mạo cũng rất đáng yêu nha, liền ngồi xuống lấy mấy viên thuốc cô uống hôm qua còn dư lại đưa cho cô gái kia, thoáng đầu có chút ngại.

- Đây là.....

- Cô cứ lấy, chỗ ta còn nhiều.

- Nhưng chúng ta không quen nhau sao cô lại cứu ta, còn cho ta thuốc trị thương ? Ta không dám nhận đâu a !

- Cô tên gì ?

- Bạch Tiêu....

- Ta tên Phong Luyện Văn, từ nay chúng ta sẽ là đồng bạn, Tiêu Tiêu !

- Cô không sợ quen ta sẽ bị mọi người ăn hiếp à ?

- Có gì phải sợ ! Cô giờ là đồng bạn của ta, ai bắt nạt cô ta đây sẽ ra tay cho họ 1 trận.

- Nhưng...

- Cô còn không tin ta ?

- Ta tin, ta gọi cô là Tiểu Văn được không ?

- Cứ gọi như vậy đi a !

Nói rồi Tiêu Tiêu kia lấy viên thuốc mà cô đưa uống vào, vết thương khỏi 1 cách thần kì, 2 người liền cùng nhau đến viện học.

Xế chiều, biết là bọn người kia sẽ chặn đường Tiêu Tiêu lần nữa nên cô đưa cô ấy về Thiên Sinh Viện, hỏi thử tên kia xem có thể cho Tiêu Tiêu ở nhờ được không. Bước vào viện, Tiêu Tiêu có vẻ sợ núp sau lưng cô, cô đã cố gắng trấn an từ lúc đến nhưng có lẽ cô ấy khá là sợ vì phải gặp cái tên đáng sợ nhất phái này. Gặp hẳn, cô gượng gạo hỏi :

- Đây là Tiêu Tiêu, đồng bạn mới của ta, vì tính rụt rè nên hay bị người khác bắt nạt. Chẳng hay có thể cho cô ấy tạm ở đây với ta được không ?

- Cho cô ở đây đã là 1 ngoại lệ, cô nghĩ ta là người sẽ phá ngoại lệ 2 lần ?

- Người !

Tiêu Tiêu ở phía sau rụt rè nắm tay cô lại nói nhỏ :

- Tiểu Văn nếu đã không được thì ta đành quay về viện vậy. Đừng cố chọc giận Đại thần, hậu quả khôn lường đấy.

- Nhưng Tiêu Tiêu, cô không lẽ muốn bị mấy người kia bắt nạt à ?

- Ta chỉ là 1 con bé cừ phẩm, chẳng làm được gì có ích lợi cho phái thì bị như vậy cũng đáng.

- Thôi, cô đã nói vậy thì ta cũng không ngăn lại được. Ta tôn trọng ý kiến của cô.

- Vậy ta đi về viện đây.

- Ta đưa cô về.

- Làm phiền rồi a !

Tuy cô nói là sẽ theo ý Tiêu Tiêu cứ để mọi người bắt nạt cô như vậy cũng được nhưng thật ra cô từ ngày đó luôn âm thầm dõi theo Tiêu Tiêu, nếu trên người có 1 vết thương nhỏ nào đó thì cô đều quan tâm và bảo vệ. Trong lòng Tiêu Tiêu trăm phần thân thiết với cô hơn.

Nhưng trên đời này ai có thể lường trước được tương lai, cô cũng không phải là ngoại lệ. Vì là đồng bạn thân với nhau nên cô hay đưa Tiêu Tiêu về viện cùng nhau học tập, luyện đan dược, nếu chuyện bình thường như vậy thì cũng không đáng nói làm gì nhưng dạo gần đây theo cô để ý thì mỗi lần Tiêu Tiêu gặp hấn thì thường núp phía sau cô, lúc hấn đi rồi thì dường như cô ấy bị bắt động 1 lúc cô phải gọi mấy tiếng Tiêu Tiêu mới để ý, cô cũng thường hỏi xem tên Nhan Mạc Oa là người thế nào, có đáng sợ như trong lời đồn không ...v.v... về hấn nữa mà chắc cô không nhớ hết a. Lúc đó thì trong đầu cô thoáng 1 ý nghĩ nhưng rồi cũng sớm tang biến.

- Không lẽ... Tiêu Tiêu cô ấy đang..... YÊU HẤN SAO ???!!!

Cô cố gắng trấn tĩnh tinh thần, tìm mọi lí do chỉ ra rằng Tiêu Tiêu không hề để ý hấn nhưng rồi cái ý nghĩ thoáng qua đó cuối cùng cũng không tài nào tìm lí do để dẹp bỏ được nguy cơ đó.

Còn tiếp----->

T/g : Xin lỗi mn vì đã đăng truyện trễ hơn dự định a~ TvT

PHONG KHỞI THƯƠNG LAM - PHIÊN NGOẠI

Lạc Hi

www.dtv-ebook.com

Nơi Tình Yêu Chớm Nở

Như thường lệ, sau khi đánh một giấc tới sáng, ta uể oải ngáp rồi đứng dậy rời giường, vươn vai vài cái rồi kím gì lót dạ.

- "oa oa .... đói bụng chết đi được, phải đi kiếm tên Mạc Oa kia kím gì ăn mới được."

Như những gì đã nghĩ, hăn thức rất sớm để luyện võ, ta thấy hăn ở hậu viên liền chạy tới, không hổ danh là đại thần, vừa cảm nhận được khí tức của ta liền chĩa mũi kiếm sắt nhọn kìa cách mặt ta không quá 5cm a ~, Ta thấy vậy liền mở miệng nói.

- Người cái tên Mạc Oa kia, định giết tiểu cô nương đáng yêu như ta à ? Còn nữa, trong Thiên Sinh viện này ngoài ta với người, người nghĩ ta là thích khách chắc ?

- Ta sớm đã biết đó là cô...

- Người ..... đúng thật là một tên nham hiểm, máu lạnh mà. Đã biết ta vậy mà còn chĩa kiếm về phía ta !

- Ta thích vậy thì sao ?!!

- Người ! ..... Đúng thật là tên đại ác ma a~ (lúc này cô đã tức đến xanh mặt :v)

- Mà cô tìm ta để làm gì ?

- Đương nhiên là để khao ta bữa sáng ! *mắt lóe sáng*

Sau khi nói xong liền vỗ vai hấn vài cái rồi kéo đi một mạch, hấn cũng không nói gì.

-"Phong Luyện Văn, trên đời này chưa từng có ai dám làm vậy với ta, cô lá gan lớn bằng trời rồi"

Bỏ qua không khí " hường phấn" đó, bóng lưng thấp thoáng của một người cứ nhìn chăm chăm họ, thân thế bí ẩn như vậy có thể là ai đây ? Giang Ngọc tiểu thư của Tề gia chăng ?

PHONG KHỞI THƯƠNG LAM - PHIÊN NGOẠI

Lạc Hi

www.dtv-ebook.com

Trước Ngày Thực Luyện

Ta nói nha, sau khi được tên Nhan đại thần kia khao một bữa, nghĩ lại bụng vẫn còn rất no, hôm nay Lục viện huyền não hơn hẳn, ta bước vào sảnh kiếm đại một chỗ ngồi chờ Tiêu Tiêu đến, vô tình nghe được một số chuyện rất thú vị, phía trước mọi người đang bàn tán về người sẽ khảo sát sức mạnh của từng người để xếp loại kia là ai, còn nghe người sẽ khảo sát có thể là Huyền Linh chân nhân gì đó, nghe nói người đó có thể là Viện trưởng của Lục viện lắm a !

- Haizzzzz~~~~ Tiêu Tiêu sao giờ này còn chưa đến nữa ?!! Không lẽ lại bị mấy tên đáng ghét kia bắt nạt nữa ?

Vừa nghĩ đến chuyện đó ta liền đứng dậy, định bước ra tìm Tiêu Tiêu thì đã thấy cô ấy đi vào, mấy người đang bàn tán về Huyền Linh chân nhân kia bỗng nhiên đổi chuyện, một tên nam nhân có vẻ là một thiếu gia nói mĩa với một tên khác có thể là người hầu của hắn .

- Chẳng phải là con bé cửu phẩm đây sao ? Ta tưởng người đã biết điều cuốn gói về quê rồi chứ ? Người xem có phải không ? Hahahahahhhh!!!!

- Thiếu gia, người nói hơi quá rồi, chắc cô ta ở lại để xin làm người hầu của chúng ta đấy . À mà, rác phẩm như cô ta thì chắc không có ai nhận cô ta làm người hầu đâu.

Ta thấy vậy liền bước đến phía Tiêu Tiêu đỡ lời.

- Cái gì mà cứu phẩm, rác phẩm không bằng người hầu ?

Ta thấy nó còn hợp hơn người nhiều đó, đồ công tử bột !

-Người ! được lắm, bạn của rác phẩm cũng chỉ là rác phẩm mà thôi, trước khi chết người khôn hồn mà phun tên ra để thiếu gia ta đây còn làm một cái bia cho người nữa !

- Phong Luyện Văn !

- Cái gì ???? Hahaha, người cũng gan lớn đấy nhỉ, ngay cả Phong Luyện Văn mà người cũng mạo danh được !

- Ta nói là ta tên Phong Luyện Văn người có nghe kĩ không đó ?!!! Là P-H-O-N-G L-U-Y-Ề-N V-Ã-N .

Đang nói đến đoạn giữa chừng thì phía cửa chính, một vị chân nhân mặt nghiêm nghị, chân mày hơi nhíu lại tỏ ra khó chịu, các môn đồ thấy vậy, ai nấy đều mau chóng ổn định , ta liền nắm tay Tiêu Tiêu dẫn về chỗ ngồi, vị kia bước lên tọa tại nơi dành cho Viện trưởng, ho vài cái rồi nói,giọng có chút khàn :

- Mặt trời đã lên được 2 khắc sao vẫn chưa ổn định ? Còn ra thể thống gì nữa ?

- Bẩm Huyền Linh chân nhân, các môn đồ đều đang bàn tán về việc khảo luyện, trao đổi kiến thức để chuẩn bị cho tốt ! Mong chân nhân niệm tình các môn đồ đều mới nhập môn, chưa rõ quy tắc mà bỏ qua cho lần này !

- Hừm, nếu thật sự là như vậy thì ta đây sẽ bỏ qua cho các người

Một cô nương lục y bước lên cung kính giải thích, vị Huyền Linh chân nhân kia có vẻ khá tin lời của cô gái ấy nên bỏ qua, bên dưới lại một trận bàn tán :

- Nghe nói cô ta là cháu gái của Huyền Linh chân nhân, tên là gì ấy nhỉ ???

- Nguyệt Băng ?!!

- Đúng rồi ! Là Nguyệt Băng, ta còn nghe nói ngay từ lúc cô ta bảy tuổi đã là Lục Phẩm, mười tuổi Ngũ Phẩm, giờ tròn mười tám đã vọt lên Tứ phẩm a !

- Lợi hại vậy sao ?

- Thật ra cô ta từ lúc mới sinh đã có căn duyên lại cộng thêm được gia đình bồi bổ bằng đan dược từ nhỏ nên như vậy là đúng rồi .

Sao khi Huyền Linh chân nhân giải thích sơ lại về luật lệ của Thiên Nha phái, sau đó lại giải thích đến "buổi thực luyện" kia, nghe có vẻ khá vui a ! Cụ thể là ngày mai tất cả môn đồ mới nhập môn được xuất môn, đến vùng rừng nhiệt đới ở phía Đông Lam Uyên, trước khi mặt trời lặn mỗi người bước vào rừng phải tìm được Thạch quả ở trung tâm rừng, ai không tìm được tự khắc sẽ bị tước bỏ tư cách môn đồ, những người tìm được và ra khỏi rừng trước sẽ được xếp loại có đều không được đi theo nhóm và phối hợp với người khác lấy Thạch quả. Thật là nôn cho ngày mai quá a !

*

*

*

*

*

*

Trước đó, tại rừng nhiệt đới phía Đông Lam Uyên----

- "Chết tiệt, bọn Tu sĩ sao cứ đuổi theo ta thế này ?!!"

Thân ảnh của một nam nhân áo choàng đen cứ chớp nháy từ cành cây này sang cành cây khác, phía sau là một nhóm người rượt theo.

- Ma đạo còn không mau chịu trời !

-.....

- Nếu đã vậy thì đừng trách ta !

Một lão bá dừng lại, lấy ra một cây gậy, hình như là pháp bảo, rồi đọc thần chú, ngay lập tức cây gậy tự bay nhanh đến chỗ thiếu niên áo đen.

- "Không phải là ta đang bị thương thì các người đã ở dưới cầu Nại Hà rồi !"

Sau đó liền quay người lại, hô to.

- Ma trận, MỞ !!!!

Ngay lập tức xuất hiện khối đen dày đặc, gây ảo giác thành nhiều người khác khiến cho nhóm người đó mất phương hướng đành chờ cho khối tan dần thì thiếu niên kia cũng biến mất.

- Sư phụ như vậy đành để cho hãn trốn thoát à ?

- Cái tên *** ***** *** đó mình đang trọng thương không dễ gì thoát được ra khỏi khu rừng này đâu, ĐIIIIII ! Tìm hãn cho ta !

- Vâng, thưa sư phụ !

.....

*

*

*

*

*

*

Mục lục

[Chương 11: Vui Chơi\(2\)](#)

[Chap 12: Lang Gia Thành\(1\)](#)

[Chương 13: Lang Gia Thành \(2\)](#)

[Truyện Mới](#)

[Chương 14: Tình Địch Gặp Mặt](#)

[Chap 15:](#)

[Chap 16: Gặp Lại Tam Ca](#)

[Chương 17: Sự Thật](#)

[Chương 18: Về Gia Tộc](#)

[Chương 19: Đại Kết Cục](#)

PHONG KHỞI THƯƠNG LAM (PHIÊN NGOẠI)

Lạc Hi

dtv-ebook.com

Chương 11: Vui Chơi(2)

_ Haha ... chào huynh...Nhan.- Sau một hồi suy nghĩ nên sống hay nên chết!!! Í lộn , nên đối mặt hay không thì tiểu Văn đã có một quyết định sáng suốt là đối mặt với Nhan' Đùa!!!đối mặt với huynh ấy thì còn đường sống,trốn tránh thì khác nào tự đào mồ chôn mình chắc'.

_ Uhm,mà ta nhớ rằng mình có dặn muội là phải đứng im chờ ta về mà nhĩ??? Thế tại sao bây giờ muội lại đứng ở đây thế ???*cười hiền*

Tiểu Văn quần bách,song lại nhìn cả người đầy sát khí của Nhan,âm thầm nuốt nước bọt, nghĩ đại một cái lí do, như thể tử bị phu quân bắt quả tang việc gì, lí nhí nói:

_ Thì .... Tại nhiều người quá nên muội đi lạc !!!* đổ mồ hôi*

_ Này!!! Người là ai???sao dám ôm Phong cô nương khi cô ấy không cho phép hả???- Hoàng Phủ Anh Tuyệt không sợ chết mà lên tiếng.

Nhan Mạc Qua nhường mày,vẻ mặt không vui nói:

_ Hừm!!!Nữ nhân của ta,ta ôm , người có ý kiến sao???

_ Hừ !!! Rõ ràng là Phong cô nương không nguyện ý.Còn nữa,nhãi nhép như người mà cũng dám giành nữ nhân với ta.-Hoàng Phủ Anh Tuyệt không cho là đúng, nói.

_ Nhãi nhép????!!!Nếu người muốn chết,ta đồng ý tiễn người một đoạn*
nổi sát khí*

_ Vậy chúng ta đến sàn đấu giữa thành đi, nếu ai thắng sẽ có được
Phong cô nương-Hoàng Phủ Anh Tuyệt nhếch miệng cười,trong lòng lại
nghĩ chắc chắn mình sẽ thắng, đưa ra lời đề nghị.

_ Được!!!

Thế là cả đoàn người kéo nhau đến sàn thi đấu ở giữa thành.

_____ta tua tua tua tua_____

Trên sàn đấu, có hai bóng nam nhân đang đứng.Nam nhân bên trái có
mái tóc màu đỏ, mặc áo giáp nâu viền vàng,tay cầm cây quạt màu vàng.
Phía bên phải là nam nhân có mái tóc màu ngà, mặc áo giáp đỏ viền
vàng,tay cầm một cây thương đỏ sậm.Mọi người dưới khán đài đang hò hét
thì một giọng nói vang lên:

_ Hãy trông qua đây,hãy nhìn qua đây!

Mọi người nhìn lại thì thấy có một sạp cá cược, chủ của sạp là một nam
nhân từ đầu đến chân đều là màu vàng và cũng là người lên tiếng lúc này:

_Cơ hội phát tài đang ở ngay trước mắt:Hoàng Phủ Anh Tuyệt đặt 1 ăn
3; Nhan Mạc Qua đặt 1 ăn 200.Đầu tư 1 lãi gấp 3,mọi người còn chờ gì nữa!

Tiếng nói vừa dứt thì đã có không biết bao nhiêu người đến đặt cược
mà hầu hết đều đặt cho Hoàng Phủ Anh Tuyệt.Bỗng có một nam nhân mặc
đồ xanh,búi tóc cao đặt 100 vàng cho Nhan Mạc Qua,mặc cho mọi người
khuyên bảo, vẫn giữ nguyên lựa chọn của mình.Mà có cá cược thì làm sao
thiếu được phần của Văn tử chúng ta, nên tiểu Văn liền chạy đến đó.

_ Ta đặt 10 vạn vàng cho Nhan Mạc Qua.

Hồ Vạn Kim sửng sốt,hỏi:

_ 10 vạn vàng không phải là con số nhỏ đâu,muội tử đặt vậy không lo sao?

_Yên tâm,ta tin vào huynh ấy!* nàng nói chắc nịch*

Từ nãy đến giờ,tuy trên sàn đấu nhưng ánh mắt Nhan Mạc Qua chưa bao giờ rời khỏi người của tiểu Văn.Khi nghe nàng nói thì môi hẳn bất giác mỉm cười ,nụ cười của Nhan rất đẹp làm không biết bao nữ nhân dưới sàn diên đảo nhưng vào mắt của Hoàng Phủ Anh Tuyệt thì lại đáng ghét vô cùng.

_ Người đi chết đi!-Hoàng Phủ Anh Tuyệt hét lên.Phong Lôi Ma Phiến trong tay hẳn sáng lên,tạo ra vô số lưỡi đao gió đánh về phía Nhan.

_ " Bùm"lưỡi đao gió tạo ra khói bụi mù mịt,Nhan biến mất.Mọi người dưới sàn đều nghĩ Nhan đã thua nhưng tiểu Văn lại cười lạnh' nhiều đó cũng muốn đánh bại huynh ấy, tên đó đúng là ngu ngốc'.Đúng như những gì tiểu Văn nghĩ,khi khói bụi tản ra để lộ Nhan Mạc Qua vẫn đứng ngạo nghễ ở đó, trên người không một chút thương tích,dùng tay quạt quạt nói:

_ Gió gì yếu thế, trời thì đang nóng như vậy, quạt tiếp đi!

Hoàng Phủ Anh Tuyệt biến sắc,mọi người như không tin nổi chuyện vừa xảy ra.Tức giận! Hoàng Phủ Anh Tuyệt hét lớn:

_ Vậy "chiêu ý" ngươi,lại ném thử cái này đi!- hẳn phẩy cây quạt, dùng tuyệt chiêu" Xích Đà Cuồng Võ". Một con rồng lửa được hình thành, nó gào một tiếng rồi chạy đến tấn công Nhan, tạo ra một cột lửa lớn.Hoàng Phủ Anh Tuyệt cười đắc thắng:

_Đây chính là kết cục của ngươi,kẻ giám đối đầu với ta.

Đang định bước xuống sàn đấu, bước chân của hắn bỗng khựng lại. Quay mặt về đằng sau, chỉ thấy trong ánh lửa dần tàn, Nhan Mạc Qua một tay đang cầm bình rượu hồ lô, một tay cầm cái đùi gà, liếc nhìn về hắn:

_ Cảm ơn lửa của người, đùi gà vừa chín tới.

Thấy thế, khán giả dưới sàn đấu đều quay sang cổ vũ Nhan, một số nữ nhân mẫn mộ Hoàng Phủ Anh Tuyệt, tất cả cũng đều quay sang mẫn mộ Nhan, đúng kiểu gió chiều nào theo chiều đó. Hoàng Phủ Anh Tuyệt tức giận, giơ cây quạt lên, quát:

_ Vốn ta cũng không muốn dùng tới chiêu này, chỉ trách người không biết sống chết!

Trên đầu Hoàng Phủ Anh Tuyệt xuất hiện những đám mây màu tím. "Uỳnh" một cột sét đánh thẳng vào Phong Lôi Ma Phiến. Chỉ thấy sét trên cây quạt dần dần tích tụ thành một quả cầu sét màu tím, đây chính là tuyệt kỹ của Hoàng Phủ Anh Tuyệt "Lôi Điện Chi Nộ". Mọi người lo lắng nhưng cũng có chờ mong nhìn về phía Nhan Mạc. Chỉ thấy hắn đã thu hồi "Xích Huyết Long Ngâm Thương" làm tất cả tưởng hắn đầu hàng. Khi quả cầu đã tích đủ năng lượng, Hoàng Phủ Anh Tuyệt liền đánh nó về phía Nhan Mạc Qua. Nhan lúc này liền cử động chân đá nó về phía Hoàng Phủ Anh Tuyệt làm hắn không kịp trở tay đã bị quả cầu sét của mình làm cho bị thương, mái tóc đỏ bù xù trong thật thảm hại. Nhan bước tới gần hắn, nói:

_ Ta chỉ muốn nhắc nhở người một câu

_ Từ nay tránh xa tiểu Văn nhi của ta ra một chút, nếu không ta sẽ cho người biết hậu quả.

Cảnh cáo xong, Nhan liền quay đi không thèm nhìn hắn cũng như không quan tâm đến tiếng hò hét của mọi người mà đi tìm tiểu Văn. Còn tiểu Văn ấy hả, bây giờ đang đếm tiền lời của mình chứ gì. Sau khi đã kiểm đủ là không thiếu đồng nào thì Phong Luyến Văn liền bỏ tất cả vào túi trữ vật để

không bị nghi ngờ mặc cho cái mặt muốn khóc tới nơi của Hồ Vạn Kim. Bỗng phía sau có ai đặt tay lên vai mình, nàng mới quay lại thì thấy khuôn mặt phóng đại của Nhan đang nhìn mình. Hơi xấu hổ nên lắp bắp nói:

_ Nha....Nhan....Nhan....

_ Ừm- chưa để Văn nói hết, Nhan đã kéo tay tiểu Văn đi. Khi hai người đã khuất bóng, có một người trong đám đông la lên:

_ Khoan đã!!! Nam nhân lúc này tên là Nhan Mạc Qua, vậy đó chẳng phải là Nhan đại thần sao????!!!

Nghe hẳn nói vậy, tất cả cũng nhao nhao lên

_ Cái gì??? người đó thực sự là Nhan đại thần???

_ Nhưng làm sao mà Nhan đại thần lại ở đây được???

.....

Quay lại với Văn, sau khi bị Nhan kéo đi một đoạn thì hai người vào một khách điểm để nghỉ ngơi, nhưng điều đáng nói ở đây là Nhan chỉ đặt 1 phòng a. Khi vào phòng, Nhan liền ném tiểu Văn lên giường, đóng cửa lại rồi lên giường nằm trên người Văn, cười cười nói:

_ Tiểu Văn nhi, từ khi nào mà ta lại trở thành công cụ kiếm tiền của muội thế???

_ Ơ...Huynh từ khi nào trở thành công cụ kiếm tiền của muội???- nàng ngây ngô hỏi.

_ Thế tại sao lại đặt cược thế, ta nhớ muội cũng không thiếu tiền sài mà???

_ Tại có vụ cá cược dễ thắng vậy chứ sao???Huynh nghĩ xem,huynh làm sao thua tên đó được chứ!!!Vói lại trên đời này có ai chê mình giàu mà không cần tiền nữa không chứ.- nàng giải thích

_Haiz, nói không lại muội,giờ huynh đói bụng rồi!!!- Nhan dùng ánh mắt gian manh nhìn nàng

_ Huynh cũng đói à, vậy chúng ta ăn gì đi!!- nàng chớp thời cơ để thoát khỏi tư thế đây á muội này

_ Huynh không muốn ăn thức ăn....huynh muốn ăn muội...* cười gian*

_ *đỏ mặt*

_ nhưng huynh sẽ cố nhịn cho đến ngày chúng ta thành thân!!!

_ * thở phào*

Rồi Nhan xuống khỏi người Văn, hai người cùng ăn khuya. Sau khi ăn xong, Nhan đi tắm còn Văn thì nằm ở trong phòng chơi vì Nhan đã cấm từ giờ đến sáng không cho ra ngoài. Khoảng 30' sau, Nhan bước ra với bộ kimono giản dị nhưng không làm giảm nét yêu nghiệt của mình, mái tóc màu ngà còn hơi ướt càng làm tăng thêm sự mỹ hoặc. Nhan rất tự nhiên lên giường nằm xuống, ôm lấy tiểu Văn làm nàng đỏ mặt

_ Nhan...huynh xuống sàn ngủ đi...muội muốn ngủ trên giường cơ!!!

_ Thì hai chúng ta ngủ chung, có gì đâu!!!- Nhan lười biếng trả lời

_ Nhưng...Nam nữ thụ thụ bất thân...-Tiểu Văn đỏ mặt nói.

_ Thế sao lúc ta hôn muội, muội lại không lấy cái đạo lý này ra mà nói hả?-Nhan híp mắt hỏi .

_ *Triệt để cạ lời*

_ Nếu muội còn ý kiến,ta không nghĩ mình sẽ tìm được mà ăn muội
đâu!!!

Phong Luyến Vãn nghe vậy thì đỏ tới tai nhưng cũng đành nhu thuận
nếp vào lòng Nhan cọ cọ để tìm tư thế thích hợp như con mèo nhỏ rồi lim
dim ngủ.

Định thứ 7 mới đăng nhưng để hoài làm ta ngứa tay quá nên đăng luôn
vậy.Nhớ vote nhé.Mấy chap sau sẽ vui lắm,ta chắc chắn luôn.

Thân 🙄🙄🙄

PHONG KHỞI THƯƠNG LAM (PHIÊN NGOẠI)

Lạc Hi

dtv-ebook.com

Chap 12: Lang Gia Thành(1)

Trong một mảnh vườn hoa tươi đẹp, gió cuốn những cánh hoa bay đầy trời tạo ra một khung cảnh tuyệt mỹ. Đáng chú ý là trong cơn mưa hoa này lại có một đôi nam nữ xinh đẹp đang ở đây. Nữ tử mặc hồng y diễm lệ, đang ngồi hái những bông hoa đẹp đẽ này. Nam tử mặc chiến bào màu đỏ viền vàng, đang đứng nhìn nữ tử bằng ánh mắt yêu chiều. Bỗng, nữ tử ngược mặt lên nhìn nam nhân, mở miệng nói:

_ Nhan!Chờng nào chúng ta về Huyền Tịch tông thế?

_ Hừm! Nàng không thích những chỗ ta dẫn đi?- Nhan Mạc Qua nhưn mày nhìn Tiểu Văn.

_ Không không! Mọii rất thích ấy chứ.Nhưng chúng ta đã đi lâu như vậy rồi, mọi người sẽ lo lắng a.- Nàng vội vàng giải thích mà không quan tâm đến Nhan Mạc Qua đã đổi cách xưng hô.Từ Mọii → Nàng.

Trong thời gian qua,Nhan dẫn nàng đi rất nhiều nơi, chơi rất vui.Nhưng thời gian lại rời đi lâu như vậy rồi, chắc sư phụ sẽ lo lắng.

_ Tiểu Văn nhi đã muốn vậy thì đi thôi!- Nhan nở nụ cười yêu nghiệt nhìn nàng.

Xong!Hắn liền triệu hồi Bích Thanh Thần Hổ ra, kéo nàng lên ngồi trên lưng nó, mình ngồi phía sau ra lệnh cho thần hổ một đường chạy về Huyền Tịch tông.

_____ta rất đáng yêu_____

Huyền Tịch tông

Mọi người đang làm việc như bình thường thì thấy trên trời xuất hiện một con hổ bay.Nó đáp xuống ở giữa tông môn, mọi người đều ủa ra xem.Chỉ thấy trên lưng thần hổ là một đôi nam nữ không xa lạ gì.Nam nhân xuống trước,đỡ nữ nhân xuống đất rồi thu Bích Thanh Thần Hổ.Mọi người đều cúi đầu cung kính với nam nhân đó nhưng ai đó có vẻ không quan tâm, lực chú ý vẫn đặt trên thiên hạ nhỏ của mình.Bỗng một giọng nói vang lên:

_Tiểu Vân!-Mộc Khinh Ưu và Tiểu Lâm không biết đã đến từ khi nào, lên tiếng gọi nàng .

_ Sư phụ,tiểu Lâm sư huynh!-Phong Luyến Văn kêu một tiếng rồi chạy đến, nhào vào lòng A Nhung cọ cọ.

Mọi người hóa đá.Tiểu Lâm đứng kế bên thì bình tĩnh lạ thường như điều này đã xảy ra hàng trăm lần.Tông chủ liếc mắt nhìn sang Nhan Mạc Qua, không khỏi chảy mồ hôi lạnh.Chỉ thấy Nhan đại thần uy phong lẫm liệt mặt đã đen đến mức không thể đen hơn,quanh thân tỏa ra từng đợt sát khí ngút trời.

_ Đúng rồi!Nhan,huynh tới đây, muội giới thiệu huynh với mọi người.- Nàng nhảy ra khỏi lòng Khinh Ưu, ngoắc ngoắc tay với hắn.

_ Không cần đâu, chúng ta cũng quen biết lâu rồi, phải không?- Nhan Mạc Qua nhếch miệng cười nói với nàng.Sẽ không có ai tin được, kẻ vừa mới sát khí quanh thân lại là người bây giờ đang tà mị mỉm cười.Rồi Nhan Mạc Qua lại quay sang nhìn mọi người với ngụ ý 'Các người dám nói không thử xem! ' làm cả đám run rẩy.

_ Đúng...đúng vậy...- Tông chủ giọng gạ nói.

_ Thế à!- Phong Luyện Văn cố tình không nhìn về mặt bất đắc dĩ của Tông chủ, làm về mặt ngây thơ (vô) số tội reo lên. Phong Luyện Văn nàng cũng không phải kẻ ngốc,sao không biết Nhan đang cố tình tránh né việc tiếp xúc với mấy kẻ kia, nên cũng không làm khó huynh ấy nữa.

_Thôi,chúng ta vào Dược các nói chuyện đi, đứng ở đây không tiện cho lắm-Tiểu Lâm đột nhiên xen ngang.

_Ukm!Nhan Mạc Qua,huynh nên về Thượng giới đi!-Phong Luyện Văn nhìn Nhan Mạc Qua,sợ Nhan còn việc phải làm nên lên tiếng.

_Ta sẽ ở lại đây vài ngày,tiện để chăm sóc nàng (cũng ngăn chặn hoa anh đào đang bay tứ tung của nàng). Chuyện ở Thượng giới ta đã hoàn thành từ lâu rồi, thời gian rảnh rỗi rất nhiều,ở lại đây một thời gian cũng chẳng sao!-Nhan Mạc Qua bình tĩnh nói.Nếu Lăng Phong có ở đây chắc chắn sẽ vứt bỏ hình tượng mà kêu lên:'Xong cái quái!Chủ tử,rõ ràng người đá ta ở lại Thượng giới để làm giúp người cả đóng công việc chất cao hơn núi kia!Sao bây giờ lại đổi trắng thay đen rồi?'.Chỉ tiếc rằng Lăng Phong không có ở đây nên chẳng ai biết được sự thật này.

_VẬY...-Tông chủ khó xử nhìn Nhan.

_Tiểu Văn Nhi ở đâu,ta ở đó!-Nhan nheo mắt nhìn ông,cao ngạo nói.

_Thế cũng được, muội đang ở Dược các, huynh cũng ở đó đi!-Phong Luyện Văn vui vẻ nói,sau đó liền kéo tay hắn đi đến Dược các, bỏ qua những ánh mắt kinh ngạc của mọi người vì hành động quá mức thân thiết của cả hai.

Mấy ngày sau

Khi tên Bạc Miêu đó đã đi rồi,Nhan đứng bên nàng này giờ, không thèm liếc mắt nhìn một cái mới kiêu ngạo nói:

_Lang Gia Thành?Hừ! Toàn là một đám yếu hơn sên, giả cao quý làm gì chứ?

_Có vẻ huynh không thích Lang Gia Thành lắm thì phải?- Tiểu Vãn nhìn Nhan hỏi.

_Vì đám người đó liên quan đến"hắn"nên ta cũng chẳng ưa.

Tiểu Vãn"à" một tiếng, hiểu ra.Nàng cũng chẳng nhiều lời hỏi Nhan "hắn"trong lời nói đó là ai?.

_Mà muội sẽ cùng sư phụ đi đến Lang Gia Thành nha~~Huynh đi không?- Tiểu Vãn hai mắt lấp lánh nhìn Nhan.

_Ta không đi đâu, nàng đi đi.Nhớ đừng có quan hệ quá nhiều với đám người ở đó vì ta chẳng thích bọn họ, mà nàng lại là thê tử tương lai của ta đấy nên...-Nhan thì thầm bên tai nàng.

_Ukm! Muội biết rồi!- Phong Luyến Vãn vánh tai đỏ ửng, nói.

Nhan Mặc Qua thấy nàng như vậy thì cười cười,xoa đầu của nàng rồi đi thẳng về Dược các.

Hihi...ta ra chap đúng hẹn nha.Còn bạnPhuongthaoqt137,5 chap của bạn ta hứa sẽ cố gắng hoàn thành nhanh nhất có thể, hạn chót là thứ 4 tuần sau.Tới phiên Cp*cười hiền*.

CÁI ĐỒ GIAN THƯƠNGcpcalcpcr,10 CHAP CHỨ GÌ?TA CHÌU, NHƯNG MÀ

... ĐỢI HÈ ĐI LỊ,TA MỆT RỒI,ĐỪNG HÒNG HÂM DỌA TA
GIỐNG MẤY TRUYỆN KIA HA,TA ĐÂY CÓ ĐẦY ĐỦ KINH NGHIỆM
ĐỂ PHẢN KHÁNG LẠI CÁI CÔNG PHU MIỆNG LƯỖI CỦA NÀNG
RỒI.OK.

PHONG KHỞI THƯƠNG LAM (PHIÊN NGOẠI)

Lạc Hi

dtv-ebook.com

Chương 13: Lang Gia Thành (2)

Ở Huyện Tịch Tông

Trong Dược các

Nhan Mạc Qua đang ngồi uống trà trên bộ bàn ghế bằng đá. Khuôn mặt vốn yêu nghiệt nay lại thêm trầm tĩnh càng làm hấn tăng thêm mấy phần tuấn mỹ, câu ngoặt thế nhân. Bỗng, một trận gió lớn thổi qua, trước mặt Nhan xuất hiện một cái hắc y nam tử. Mái tóc và đôi mắt đều đen nhất một màu đen, gương đạo tuấn mỹ, cung kính với Nhan.

_Chủ tử!-Hắc y nhân gọi.

Nhan Mạc Qua lười biếng nhìn người từ đầu đến chân đều màu đen, hỏi:

_Người đến đây làm gì?

_Ách!Ta chỉ muốn gặp chủ tử và Phong cô nương một chút thôi.Mà Phong cô nương đâu rồi?-Lăng Phong ngó nghiêng ngó dọc tìm kiếm bóng dáng của Phong Luyện Vãn.

_Không cần tìm!Nàng đi Lang Gia Thành rồi.-Nhan Mạc Qua thờ ơ nói.

_CÁI GÌ?-Lăng Phong không kiên nhẫn mà la toán lên.

_Có chuyện sao?-Nhan Mạc Qua nhíu mày, nhìn Lăng Phong.

_Chủ...chủ tử... tên.. tên Tiên Đế đó... đang ở Lang Gia Thành...-Lăng Phong nói lấp bắp, liếc trộm nhìn vẻ mặt của Nhan.

"Rắc"li trà trong tay biến thành tro bụi, sắc mặt Nhan Mạc Qua âm trầm, hệt như tu la địa ngục nói:

_Người nói, tên Văn Nhân Túy đó đang ở Lang Gia Thành?!

_Vâng...vâng... thuộc hạ cũng vừa mới biết tin này thôi...-Lăng Phong khiếp sợ, lấy hết can đảm nhìn chủ tử mình thì thấy hăn từ khi nào đã triệu hồi ra Bích Thanh Thần Hồ,hướng về phía Lang Gia Thành đi đến.

_Chủ tử, người đợi ta với-Lăng Phong kêu lên,sau đó cũng chạy theo Nhan Mạc Qua.

-+-+-+-+-+

Lang Gia Thành

Nhan Mạc Qua và Lăng Phong vừa tới,đi khắp nơi tìm Phong Luyến Vân.Bỗng,ánh mắt của Nhan dừng lại trên một thân ảnh nữ tử đang mặc hồng y.Ánh mắt hăn sáng rực, nhưng nhìn thấy hai cái nam nhân tuyệt mỹ đang đi chung với nàng liền tràn đầy sát khí.Nam nhân đứng gần tiểu Vân là một cái mỹ nam a~~Mái tóc màu trắng, đôi mắt màu xanh lam lạnh lùng, trên đầu có gắn một cái lá xanh, mặc bộ y phục màu trắng pha chút xanh.Nam nhân đứng sau hai người chính là một cái mị hoặc chết người nga~~Mái tóc màu đen mượt, đôi mắt màu đỏ,vận trên mình bộ huyết y chói mắt.

_Vân nhi-Nhan Mạc Qua gọi tên nàng.

Tiểu Vân quay đầu lại thấy Nhan liền cười tươi, hướng hăn vẫy tay.Văn Nhân Túy cũng quay đầu lại.Khi nhìn thấy Nhan liền không nhịn được mà

tỏa sát khí.Phong Luyện Vãn trợn mắt nhìn hai nam nhân đang sát khí ngút trời như gặp kẻ thù không đội trời chung.Một bên,Ế Vũ Phi Táng và Lăng Phong chỉ có thể đỡ trán.Chuyện này, thật đi quá xa rồi a.

Hú hú, một chap nha.Chap này hơi ngắn vì ta...bận với team vừa lập rồi, giờ team loạn quá trời luôn, mệt ghê.

PHONG KHỞI THƯƠNG LAM (PHIÊN NGOẠI)

Lạc Hi

dtv-ebook.com

Truyện Mới

Truyện mới của ta nga, mong các nàng ủng hộ.

PHONG KHỞI THƯƠNG LAM (PHIÊN NGOẠI)

Lạc Hi

dtv-ebook.com

Chương 14: Tình Địch Gặp Mặt

_Này,hai người làm sao thế?-Phong Luyến Văn không chịu được cái bầu không khí u ám này nữa mà lên tiếng.

_Tiểu Văn nhi,sao nàng lại đi chung với hắn?-Nhan Mạc Qua nhíu mày hỏi.

_Vậy xin hỏi Cuồng Tôn người làm gì ở đây?-Văn Nhân Túy liếc nhìn Nhan hỏi.

_Thế ta cũng muốn hỏi Tiên Đế người làm gì ở đây?-Nhan Mạc Qua nhếch môi cười.

_Đây là Lang Gia Thành,tộc nhân Ế Vũ gia tộc ở đây là một chi nhánh của tộc Chu Tước ta,sao ta không thể đến?!Ngược lại là Cuồng Tôn người, không phận sự, chạy tới đây làm gì?-Văn Nhân Túy dừng dừng nói.

_Ồ!Ta chỉ lo lắng cho thê tử tương lai của mình thôi, Tiên Đế người cũng có ý kiến?- Nhan Mạc Qua nhếch môi cười,ngụ ý trong câu nói rất rõ ràng "Nàng là người của ta cái nhân, thỉnh người tránh xa một chút".

Nhưng có vẻ tên nào đó giả vờ không nghe hiểu làm bình dấm chua nổi giận.

_Thê tử tương lai?Văn Văn hình như chưa có đồng ý cho Cuồng Tôn người thì phải?-Văn Nhân Túy nhàn nhạt nói. Nhưng vào tai Nhan Mạc Qua lại có hàm ý khiêu khích, còn gọi " Văn Văn", thân mật như vậy,Nhan không

nổi giận mới không phải là nam nhi.(Nhan: Ý người là ta lúc bình thường không giống nam nhân hửm?;T/g:Ấy, tiểu nhân nào có ý đó,cho ta 10 cái mạng cũng không dám 😏 😏 😏;Nhan:Hừ!Xem như người biết điều)

Một bên,Ế Vũ Phi Táng cùng Lăng Phong im lặng này giờ, không khỏi liếc nhìn nhau, thờ dài, không khỏi cùng suy nghĩ ' oan gia ngõ hẹp mà.Đến cả chuyện tình cảm cũng thích cùng một người là sao?Thật không muốn để bọn ta sống mà'.(T/g:Ta thấy hai anh này về chung một nhà được á! 😏 😏 😏);Lăng Phong: Không bao giờ!!! 😏 😏 😏;Ế Vũ Phi Táng: Ta là của Quân Thượng rồi!;T/g: Mơ đi, Túy Túy là ck ta, dám giành với mị, muốn chết sao? 😏 😏 😏

Thế là ba đứa lao vào đánh nhau mà kết quả sẽ là một ẩn số)

Khi Nhan Mạc Qua cùng Văn Nhân Túy định động thủ thì một tiếng gọi nói vang lên, phá tan bầu không khí u ám.

_Tiểu Văn!-Mộc Khinh Ưu từ đâu đến, gọi nàng.

_Sư phụ!- Tiểu Văn nhìn thấy A Nhung,vui mừng như nhìn thấy cứu tinh, chạy đến cọ cọ vào đám lông mao của hắn.

_À,đúng rồi, các người cũng đến lúc về tông môn của mình rồi nhỉ, vậy đi thôi.- Ế Vũ Phi Táng như nhớ ra chuyện gì đó, cười cười nói.

Hai mắt Tiểu Văn sáng lên, liền chạy một mạch đến chỗ thuyền, bỏ lại đám nam nhân nào đó.A Nhung cười cười nhìn đám người, rất tự nhiên đuổi theo Tiểu Văn.Còn lại bốn cái nam nhân.Nhan Mạc Qua cùng Văn Nhân Túy trao cho nhau những cái liếc mắt'tâm tình'(tia sét tóe lửa) như 'những người huynh đệ tốt'(muốn bâm thây kẻ kia thành vụn mảnh).Lăng Phong cùng Ế Vũ Phi Táng nhìn như muốn nói " Hai tên không có tiền đồ kia không phải là Tiên Đế cùng Cuồng Tôn cao quý của Cửu Trùng Tiên".

"Hừ" Hừ lạnh một tiếng, Nhan Mạc Qua cũng không nói gì, theo hướng Tiểu Vân mà li khai. Lăng Phong cười cười, cũng đi theo. Văn Nhân Túy nhú mày, không nói gì mà theo đám người. Ế Vũ Phi Táng không khỏi rút trừu khoe miệng.

Xem ra... Quân Thượng thật sự động lòng rồi...

Nhưng... tình địch thì lại là Cuồng Tôn...

Nghĩ đến đó, Phí Táng âm thầm thở dài.

Thôi vậy, định mệnh đã sắp đặt vậy rồi...

Kết quả... phải chờ đến tương lai thôi...

Hihi... mì đây này, ai còn nhớ mì hơn? Mì thi xong rồi nên quay lại viết truyện cho mấy nàng đọc đây.

Còn đây là thông báo+tâm sự. Tại mì thấy cứ thông báo chen ngang truyện thì cũng không hay nên mới viết cái này, tất cả thông báo từ các truyện mì viết đều ở trong đây, mấy nàng nhớ cập nhật hằng ngày để nắm bắt thông tin nha.

Còn đây là truyện mới của mì, ai rảnh thì vào ủng hộ mì đi. 😊😊😊

À! Còn nữa, mì sẽ dành vài ngày để chỉnh sửa lại truyện này một chút. Vì mì đọc lại truyện này nhưng thấy câu văn lủng củng quá, với lại cách biểu đạt ý hơi rối nên cần sửa lại. Khi sửa lại xong mì sẽ viết tiếp chap mới.

Thân 😊😊😊

PHONG KHỞI THƯƠNG LAM (PHIÊN NGOẠI)

Lạc Hi

dtv-ebook.com

Chap 15:

Trên thuyền bay

_Sao các người lại đi theo ta hả?-Tiểu Văn nheo mắt nhìn hai con người mặt dày nào đó, thật nàng xúc cảm muốn chửi ầm lên nhưng vẫn nhịn xuống.

_Người là khế ước giả của Bốn Quân,ta đương nhiên phải đi theo bảo vệ người cũng như truyền nhân của mình- Văn Nhân Túy nhìn Tiểu Văn nói như là điều hiển nhiên.

_Ta cũng phải đi theo Quân Thượng a,săn tiện nhìn cảnh sắc bên ngoài luôn,dù sao cứ gốc ở Lang Gia Thành cũng không phải chuyện tốt,phải không nà?- Ế Vũ Phi Táng nháy mắt đảo hóa.

Phong Luyến Văn thầm kêu không ổn,mồ hôi lạnh chảy ròng ròng,lấy hết can đảm xoay người lại.

Đúng như nàng nghĩ,Nhan Mạc Qua đang toả sát khí ngút trời.

Tiểu Văn thấy Nhan như vậy,không khỏi nuốt nước bọt,thầm nghĩ.

' Nhan khi ghen thật đáng sợ nhưng cũng hảo... đáng yêu'

Nếu kẻ khác biết được Nhan đại thần mà bọn họ kính ngưỡng được mô tả bằng hai từ 'đáng yêu' không biết sẽ như thế nào nhỉ?

_Nh...Nhan....-Tiểu Văn nhìn Nhan,khẽ gọi.

Nhan Mạc Qua không nói gì,chỉ vươn tay ôm Tiểu Văn vào lòng.Tiểu Văn hơi bất ngờ nhưng cũng không nói gì,im lặng cho Nhan ôm.

Bỗng,một con chim hạc từ xa bay đến.Khi đáp lên thuyền thì biến thành một bé trai dễ thương.

Tiểu Văn nhìn Tiểu Lâm,trên đầu hiện đầy dấu chấm hỏi.

_Không được trở về Huyền Tịch Tông-Tiểu Lâm gấp gấp nói.

_Rốt cuộc thì đã xảy ra chuyện gì?-Tiểu Văn xoa cằm hỏi.

_Có người tiếc lộ việc cô trở thành chủ nhân của thần kính,bây giờ cả giới tu chân đều biết!

Càng hoang đường hơn là bọn họ còn đồn thổi rằng tiên cung từng mất tích từ rất lâu rồi sắp hiện thế!

Chỉ cần có được thần kính là sẽ mở được tiên cung,trở thành tiên đế!

Cái gì?- Tiểu Văn trừng mắt.

(Lười vt quá với lại mấy cái này cũng có trong nguyên tác nên mấy chế coi hình đỡ đi ha,I'm sorry)

_Ta đi cùng nàng!- Nhan bắt lấy cổ tay Tiểu Văn,nói.

_Nhưng đây là chuyện của muội,huynh không cần can thiệp vào.

_Chuyện của nàng cũng là chuyện của ta.-Nhan Mạc Qua nhú mày nói.

Thấy Nhan như vậy cố chấp,Tiểu Văn cũng đành bó tay.Nhan Mạc Qua gọi ra Bích Thanh Thần Hồ,kéo Tiểu Văn lên ngồi phía trước,mình thì ngồi

phía sau, đi mất, không quên bỏ lại một câu cho Lăng Phong.

_Lăng Phong, người không cần theo.

_Ân, chủ tử!- Lăng Phong nhìn Nhan Mạc Qua gật đầu.

Huyền Tịch Tông

Hai người vừa trở về đã thấy một mảnh hỗn độn. Tiểu Văn ngồi trên lưng Bích Thanh Thần Hồ nhìn xuống đất, các chân nhân và tông chủ trông có vẻ khá chật vật.

_Xem ra bọn họ sắp chống đỡ không được rồi- Nhan Mạc Qua nhìn bọn họ, nói.

_Nhan, mau đưa muội xuống!- Tiểu Văn hối thúc.

_Tiểu Văn Nhi cứ ở trên đây, ta giúp nàng giải quyết mấy tên yếu ớt này- Nhan Mạc Qua nhìn Tiểu Văn nói.

_Không được, đây vốn là bọn họ đến tìm muội, sao có thể để huynh xử lý. Nhưng huynh yên tâm, muội đã thăm dò rồi, trong bọn họ người tu vi cao nhất bất quá cũng là Nguyên Anh thôi, sao có thể đánh thắng được người đã đến Hoá Thần Kỳ muội chứ- Tiểu Văn nhìn Nhan, nói.

_Vậy ta và nàng ai có tu vi cao hơn?- Nhan Mạc Qua nhìn Tiểu Văn cười.

_.....*cạn cmn lời*

'Được rồi, nếu so về mặt này thì mình thật không bằng nổi huynh ấy'.

Tiểu Văn bĩu môi, xoay mặt đi, không quan tâm.

Nhan Mạc Qua nhìn Tiểu Văn bày ra bộ mặt giận dữ cũng chỉ biết cười trừ,xuất ra Khấp Huyết Long Ngân Thương,từ trên lưng Bích Thanh Thần Hồ đi xuống đất.

Trên không trung

Tiểu Văn vừa ngồi trên lưng Bích Thanh Thần Hồ vừa xem mọi diễn biến đang xảy ra trên mặt đất,không khỏi thăm than trong lòng.

' Woa,lần đầu tiên biết Nhan khi đánh nhau lại oai phong như thế,sau này nhất định phải kêu huynh ấy đánh nhau nhiều hơn để xem mới được'.

[T/g: Thiên hạ không loạn thì tỷ không vui hay sao Văn tỷ? 😊]

Mọi người:cho bọn này xin một ngày bình yên*khóc ròn*

_Tiểu Văn Nhi,nàng xuống đây được rồi- Nhan ngược lên nhìn Tiểu Văn,nói.

_Ân.Tiểu Hồ Hồ,mau đưa ta xuống đi.- Tiểu Văn vượt lưng Bích Thanh Thần Hồ nói mà không để ý con Hồ nào đó mồ hôi lạnh đã chảy dài.

'Này,nó từ khi nào thì bị gọi bằng cái tên quái dị thế?' Bích Thanh Thần Hồ thăm than nhưng vẫn ngoan ngoãn đáp xuống đất.

'Hờ hờ,các người không thấy cái ánh mắt cảnh cáo của chủ nhân ta à? Ta mà không làm theo lời của nữ chủ nhân nói,100% là ta nôi lấu thẳng tiến nhé'.

[T/g: Tội ẻm 😊]

Sau khi Bích Thanh Thần Hồ đáp xuống đất,Nhan Mạc Qua liền ôm Tiểu Văn vào lòng,nhìn đám người.

_Nàng ấy là nương tử tương lai của ta,các người dám đụng vào nàng ấy lần nữa,ta sẽ'tiếp đãi' các người thật'tử tế'.

Đám người mồ hôi chảy như suối,sợ hãi gật đầu râm rắp.

_Vậy bọn tiểu nhân có thể đi được rồi chứ?- Một tên trong số đó hỏi.

_Các người qua được ta nhưng phải qua được ma trảo của tên kia đi rồi hãy nói.- Nhan Mạc Qua nhìn bọn họ,y vị thâm trường nói.

_Mọi người:*vẻ mặt ngu ngơ*

Nhan đưa mắt nhìn lên trời,tất cả cũng theo ánh mắt của hắn mà nhìn theo.Chỉ thấy thuyền bay từ khi nào đã đến,Văn Nhân Túy cùng Ế Vũ Phi Táng dẫn đang bước đến đây.

_Hình như có kẻ nào mơ tưởng đến vị trí Tiên Đế của ta thì phải-Văn Nhân Túy ánh mắt liếc qua đám người,ngữ khí lạnh như băng nói.

Mọi người nghe vậy,không khỏi run rẩy,đưa ánh mắt cầu cứu đến trên người Nhan nhưng bị hắn phớt lờ,không còn cách nào khác,đành chuyển ánh mắt sang người nàng.Tiểu Văn nhìn đám người đã hơn mấy trăm tuổi kia còn dùng ánh mắt cún con nhìn mình,không khỏi nổi da gà,xoay mặt đi chỗ khác.

'Chuyện các người gây ra thì tự mình giải quyết đi,bốn tiểu thư không liên quan đâu đó nha'.

[T/g: Hai anh chị nhà này ác dã mang 😁]

Chap sau: gặp lại tam ca

PHONG KHỞI THƯƠNG LAM (PHIÊN NGOẠI)

Lạc Hi

dtv-ebook.com

Chap 16: Gặp Lại Tam Ca

Vài ngày sau---Huyền Tịch Tông

Dược viên

Trong lương đình nhỏ đang diễn ra cuộc đấu mắt giữa hai vị đại nhân vật.

Ế Vũ Phi Táng kẹt ở giữa, khó xử nhìn hai người, trong nội tâm không khỏi mắng thầm tên Lăng Phong chết tiệt đã bỏ của chạy lấy người kia.

_Đúng rồi, Tiểu Văn Nhi đâu?- Nhan Mạc Qua hỏi.

_Tiểu Văn ấy hả? Cô ấy nói cái gì đến đây được nửa năm rồi mà tu vi vẫn giậm chân tại chỗ, không lên được chút nào nên chạy đi đâu đó tu luyện rồi.- Ế Vũ Phi Táng nói.

_Sao nàng ấy không nói với ta mà lại đi nói với một tên bán nam bán nữ như người?

'Bán nam bán nữ cái đầu người đấy' Ế Vũ Phi Táng nghiêng răng khen khét.

_Cô ấy khi đi trong có vẻ khá gấp gáp.

_Ờ!

Không gian chìm vào im lặng.

Bỗng,một bóng người màu hồng từ cửa vọt vào thu hút sự chú ý của mọi người.

_Tiểu Văn Nhi!- Nhan Mạc Qua nhìn người vừa mới bước vào,kêu.

_Hihi,chào mọi người!-Tiểu Văn nhìn ba người,nói.

_Tiểu Văn về rồi sao?Tu luyện thế nào rồi?- Ế Vũ Phi Táng nhìn nàng cười nói.

_Này,người xem đi,coi ta có cái gì khác không-Tiểu Văn bộ mặt đăt ý.

Ế Vũ Phi Táng đầu đầy dấu chấm hỏi,đi tới đi lui xung quanh nàng một lúc,sau đó liền kinh ngạc nói:

_Chỉ có mấy ngày mà Tiểu Văn đã gần đạt tới Hóa Thần Kỳ trung kỳ rồi nha,tốc độ tu luyện nhanh khủng khiếp.

_Hắc hắc,điều đó là đương nhiên,ta đây chính là thiên tài.

Lần này Ế Vũ Phi Táng cũng không có phản bác.

Bỗng,Văn Nhân Tuý đi đến trước mặt nàng,ngữ khí bình tĩnh nói:

_Tối nay ở thành Thanh Dương [bị đó đừng quan tâm] có lễ hội,chúng ta cùng đi chơi một chút!

Phong Luyến Văn nhìn Văn Nhân Tuý đầy ngạc nhiên.Nhưng sát khí bốc ra từ người nào đó làm nàng hoàn hồn,đang định từ chối thì câu tiếp theo của Văn Nhân Tuý thực làm nàng sửng người.

_...Ta sắp phải trở về Cửu Trùng Tiên,đi chơi với ta một đêm,cũng coi như tiễn biệt.

_...

Nhan Mạc Qua cũng bất ngờ không kém nhìn Văn Nhân Tuý,sau đó như thấu hiểu cái gì,cụp mắt xuống,ngâm đồng ý.

_Vậy được,tối nay gặp!-Phong Luyến Văn được sự đồng ý của Nhan liền nhận lời.

_...Tối nay gặp!-Văn Nhân Tuý nhìn nàng,trong đôi mắt chỉ phản chiếu một bóng hình nàng,là bi thương,là luyến tiếc,là...cam chịu.Hắn nhanh chóng xoay người đi ra ngoài.

Ế Vũ Phi Táng nhìn thấy hắn đi mất liền chạy theo.

Nhan Mạc Qua nhìn hình bóng cô độc của vị Tiên Đế cao thượng nào đó,không khỏi thở dài.

Ánh mắt đó của hắn,rõ ràng là đã buông bỏ...

Hắn buông bỏ cuộc tình đơn phương này,để nàng ở cạnh người Phong Luyến Văn nàng thật sự yêu...

Xem ra,chuyện ở Cửu Trùng Tiên là giả,rời xa nàng mới là thật...

_...Hắn... thật chất cũng rất đáng thương!-Nhan Mạc Qua thủ thỉ.

Tuổi thơ của hắn chỉ gắn liền với một mảnh tâm tối không lối thoát .Có được cái vị Tiên Đế này,ai biết được hắn đã đánh đổi biết bao nhiêu.Gặp được nữ nhân mình thật sự động tâm,lại phát hiện thật ra nàng ấy vốn không phải của mình.

Hắn... đến cuối cùng cũng chỉ có thể gắn liền với hai từ cô độc.

_Nhan!-Phong Luyến Văn nhìn Nhan,kêu.

_Ân! Không có gì!-Nhan Mạc Qua xoa đầu nàng,nói.

Chỉ là...Nhan Mạc Qua hẳn không bao giờ nhường Phong Luyện Vân cho hẳn...

Nàng, chính là chấp niệm cả đời của Nhan Mạc Qua hẳn, bất kể chuyện gì xảy ra, đều không thể buông bỏ được...

Chính Điện Huyền Tịch Tông

Ở giữa Chính Điện, chỉ có bóng hình của hai người.

Tông chủ nhìn người trước mặt, lắc đầu.

_A Nhung, Tiên Đế cũng đã bỏ xuống được rồi, người lại không thể buông bỏ sao?

_Buông bỏ? Buông bỏ thế nào được đây?-Mộc Khinh Ưu cười gượng hỏi.

_Haizz, đoạn tình cảm này, nếu người cứ khư khư giữ lấy, đến cuối cùng cũng chỉ nhận lại đau khổ thôi.

_Ta đương nhiên biết...

Đương nhiên biết không nên động tâm với chính đồ đệ của mình...

Đương nhiên biết người sẽ không bao giờ đáp lại phần tình cảm của ta...

Nhưng...chữ "Tình", ai ngờ được đâu?

_Vậy...-Tông Chủ còn đang định nói, liền bị ngắt lời.

_Tông chủ, người không cần nói nữa, ta tất hiểu. Ta sẽ bế quan, đến bao giờ cảm thấy tình yêu của ta dành cho nàng đã phai nhạt thì sẽ trở lại.

Còn chưa để tông chủ mở miệng, bóng hình của bạch y nam tử đã khuất bóng.

Cuộc đời này, dù là ai cũng sẽ đấu không lại một chữ "Tình" mà...

Thành Thanh Dương

Đô thành rộng lớn, đèn đuốc sáng trưng, người qua đường tấp nập, vào ngày lễ càng thêm nhiều.

Vào ngày lễ hội, khắp các ngõ phố đều là người qua đường, trên mặt ai nấy đều vui vẻ, thế mà ở một khoản đất thì không được như vậy.

Không khí u ám lạ thường.

Ế Vũ Phi Táng nhìn 3 người còn lại, lú lờ.

_Này... rốt cuộc các người là đi chơi hội hay đi đám tang vậy, yếu xìu thế?

_Đúng vậy nha, chúng ta phải vui vẻ lên chứ! Đi chơi thôi-Tiểu Văn cười mỉm, cầm tay Văn Nhân Tuý đi đến từng sạp hàng, chơi các trò chơi và mua vài thứ.

Tâm mắt của Nhan Mạc Qua dừng trên lòng bàn tay đang nắm của hai người, chỉ nhíu mày, không nói.

_Văn Văn, chậm chút-Văn Nhân Tuý từ rất lâu đã không có chen chúc trong cả đám người như vậy, hẳn cũng không thích thế, mà Tiểu Văn lại kéo quá nhanh, làm hẳn không theo kịp. Trong lúc vô tình, hơi nới lỏng tay ra, hình bóng của nàng liền biến mất.

Tiểu Văn chạy vài sạp hàng,lúc quay đầu lại đã không thấy hình bóng của 3 người kia đâu.

Sẽ không phải lạc rồi chứ?

Do không chú ý phía trước,nàng liền đâm sầm vào một người.Tiểu Văn hơi lùi ra sau,may mắn không bị ngã,chỉ là cây kẹo bông gòn trên tay đã rơi xuống đất.Tiểu Văn hơi ngước từ dưới lên đánh giá người này.

Ukm,dựa theo dáng đứng thì người này là một nam.Ngước lên,người này vận trên mình bộ lục y tinh tế,khẳng định địa vị của người này không bình thường.Chỉ là khi bộ đồng phục này vào mắt Tiểu Văn lại quen thuộc đến lạ thường,sắc mặt hơi chuyển xanh.Tâm mắt dừng lại ở miếng ngọc bội màu xanh ngọc có khắc hình ngọn gió bên hông nam tử,Tiểu Văn tựa hồ hơi run rẩy.Lấy hết can đảm ngước nhìn nam tử kia,Tiểu Văn thật sự trợn mắt há hốc mồm vì cái kia dung nhan của lục y nam tử.

_TAM CA!

_TỨ MUỘI!

Hai người không hẹn mà cùng nhau kêu lên,kinh ngạc chỉ tay vào người kia.

Thông báo:

Truyện này còn vài chương nữa sẽ The end nên ta sẽ cố gắng viết nhanh.

PHONG KHỞI THƯƠNG LAM (PHIÊN NGOẠI)

Lạc Hi

dtv-ebook.com

Chương 17: Sự Thật

_TAM CA!

_TỨ MUỘI!

Hai người không hẹn mà cùng nhau kêu lên, kinh ngạc chỉ tay vào người kia.

Khoảng không im lặng

Bất giác, từ tứ phía, ánh mắt của mọi người phóng trên mình hai người.

Tiểu Văn hơi cười trừ, nhanh nhẹn bắt lấy tay tam ca, kéo đi chỗ khác.

Một chỗ ít người nào đó.

Hai người đứng đối mặt nhau, không biết nói gì, không khí thật phần im lặng.

_Tam...tam ca!-Rất lâu sau, Tiểu Văn mới lắp bắp nói.

_Muội hay quá nhỉ? Trốn đi chơi đến nửa năm lặn đáy, đã thế lại còn chẳng để lại bức thư nào, có phải mọi người chưa bị muội dọa chết thì muội không vui không hả?

_Việc này...cái này đúng là lỗi của muội,chỉ là...Mà phải rồi,tam ca đến đây làm gì?

_Cũng chẳng có gì,chỉ là có vài việc cần xử lý mà gia tộc giao thôi.

_Vậy ca đi một mình sao?

_Đương nhiên không,đi một mình chán lắm nên ta đã lôi theo đại ca cùng nhị ca đi cùng ấy mà,nhưng ở đây đông người quá nên lạc nhau rồi.

Phong Luyến Vãn nghe xong,thật muốn ngã ngựa,nhưng nhớ đến việc gì đó,chớp chớp mắt.

_Thế nhiệm vụ mà tam ca cần làm là gì?

_À,là tin tình báo gửi về nói có một người trong gia tộc tu ma đang lẫn trốn ở đây,nên chúng ta tới đây để diệt trừ ấy mà.Haizzz,từ bao giờ mà chúng ta lại lo cái chuyện bao đồng thế này không biết.

_Gia tộc tu ma?Thế người đó thuộc gia tộc nào thế?

_Theo những gì được gửi đến thì là Tang gia.

_Tang...Tang gia?Tang gia cũng là gia tộc tu ma.

Tang gia?

Tang Nhiễm?

Chuyện này...

Là sao?...

Đừng hỏi tại sao chap này lại ngắn vậy.

Mà có ai thích đam mỹ cổ trang không?Ta đang định viết một truyện đam mỹ mà không biết có nên không.

PHONG KHỞI THƯƠNG LAM (PHIÊN NGOẠI)

Lạc Hi

dtv-ebook.com

Chương 18: Về Gia Tộc

_Đúng vậy, Tang gia là gia tộc tu ma lâu đời, ta nhớ đã từng nói chuyện này với muội rồi mà?!- Tam ca ánh mắt nghi hoặc nhìn nàng.

Phong Luyến Văn nghe thế, không tiếng động vỗ trán.

Hình như... là có thì phải?! Nhưng hình như lúc đó mình đang vội, không chú ý lắm.

Tuy nghĩ thế nhưng Tiểu Văn đương nhiên sẽ không dại mà nói ra đâu.

Khoang đã, bây giờ không phải lúc để nói chuyện này.

Tang Nhiễm--- Tang gia, đây chẳng phải là mối nguy hiểm ngầm hay sao? Mà mối nguy hiểm này còn ở ngay trong Tông môn nữa chứ?

Mặt quan tài cùng sư phụ đã bế quan. Thế còn lôi linh căn? Tên đó có sao không?

Trong lòng Tiểu Văn bất an vô cùng. Nói thế nào thì tên lôi linh căn đó cũng từng giúp đỡ mình, bây giờ sao lại thấy người ta nguy nan mà không cứu chứ? Phong Luyến Văn nàng tuyệt đối không phải loại người như vậy.

_Tam ca, ta nhớ mình có chuyện, ta trở về tông môn trước. Huynh hãy tìm đại ca và nhị ca, chúng ta lúc nữa sẽ hội họp ở Huyền Tịch Tông.

Tiểu Văn nói xong, hơi nhìn thoáng qua nơi đã diễn ra lễ hội đông người kia.

Xin lỗi Văn Nhân Tuý...xem ra ta không thể thực hiện lời hứa cùng người vui chơi hết đêm nay được rồi.

Nghĩ vậy, nàng liền hoành mặt đi. Tiểu Văn tập hợp linh khí hệ phong vào hai chân, dùng tốc độ nhanh nhất trở về Tông môn.

Quảng trường tông môn Huyền Tịch Tông

Không gian vắng lặng đến đáng sợ.

Tiểu Văn vừa về đến thì đã thấy trên đài có một bóng người. Mà người này, không nghi ngờ chính là người mà Phong Luyện Văn nàng đang tìm kiếm.

_Lôi linh căn!-Tiểu Văn vui mừng thốt lên, chạy nhanh về phía hấn.

Bách Lý Không Thành nhìn Tiểu Văn mỉm cười, chỉ là cánh tay trong tay áo đã nắm chặt.

_ Làm gì mà hốt ha hốt hã thế?

_ Phù, may quá, người không sao.- Tiểu Văn vỗ ngực, nhẹ nhõm nói.

_ Ta thì bị gì chứ?!

_ Hi hi.

Bách Lý Không Thành nhìn Tiểu Văn, cánh tay hơi đưa ra sau lưng Tiểu Văn. Ban đầu, Phong Luyện Văn cũng chẳng thấy chuyện gì bất thường, chỉ là sau khi Bách Lý Không Thành rút tay lại, nàng mới trừng lớn mắt nhìn hấn.

Cơ thể... không cử động được...

_ Người...

_ Làm tốt lắm - Một giọng nói của thiếu nữ vang lên.

Từ trong bóng tối, mái tóc xanh lam cùng đạo bào màu vàng của người ấy như ẩn như hiện.

_ Tang Nhiễm! - Tiểu Văn nhìn người đang bước ra từ trong bóng tối, kêu.

Bách Lý Không Thành nhảy đến phía sau Tang Nhiễm, nhìn nàng nói nhỏ : "Ta xin lỗi."

_Bách Lý Không Thành, sao ngươi lại làm thế?- Tiểu Văn nhìn hẳn, hỏi.

_ Nếu không làm vậy, nàng ta sẽ không tha tội nhân của gia tộc ta.Ta... có lỗi với ngươi...

Phong Luyến Văn rũ mi mắt xuống, che giấu đi cảm xúc tê lương đang trào dâng.

Tang Nhiễm đi đến trước mặt nàng, nói: " Ta chỉ muốn lấy Ngũ Đạo Luân Hồi Kính."

A.Lấy cái thứ ấy ra khác gì muốn nửa cái mạng của nàng đây?!

Chỉ là cơ thể không cử động được, phản kháng đều không thể.

Mình thật vô dụng.

Tang Nhiễm đưa cánh tay đến bụng nàng, định lấy Ngũ Đạo Luân Hồi Kính ra. Bỗng một tiếng nổ vang lên, bụi bay mù mịt, nàng ta lùi lại vài

bước. Nhan Mạc Qua đã ôm eo Tiểu Văn, trước mặt nàng thì xuất hiện ba người nam nhân nữa.

_ Đại ca! Nhị ca! Tam ca! Nhan Mạc Qua!

Nam tử cao lớn có vẻ chừng chạc nhất gật đầu với nàng.

_ Tứ muội, muội có sao không?- Nhị ca nhìn nàng hỏi.

_ Không sao!

_ Tứ muội, muội lần này hành động quá tùy tiện, đúng ra nên gọi chúng ta đến mới phải!- Tam ca nhìn nàng trách cứ.

_ Muội xin lỗi!

Đại ca nhìn nàng, thở dài.

Vị tiểu muội này của bọn hãn tu vi cao vô cùng, chỉ là quanh năm sống ở Phong gia, trong sự thương yêu của mọi người nên quá ngây thơ cũng quá mức lương thiện.

_ Nhan Đại Thần, chuyện này là chuyện của Phong gia chúng ta, người không cần nhún tay vào.

Nhan Mạc Qua mím môi nhìn hãn, gật đầu.

Ba thiếu gia của Phong gia ăn ý cùng xông lên, cùng nhau đánh nàng ta.

Phong Luyện Văn rũ mi mắt, che giấu cảm xúc ưu thương của mình.

Nhan Mạc Qua giải trừ cấm chế trên người nàng, giúp cơ thể nàng trở lại bình thường.

" Phậ" một tiếng vang lên, Phong Luyện Văn mở mắt, thứ đầu tiên nàng nhìn thấy chính là thanh kiếm trên tay đại ca mình đang cắm ngay vị trí trái tim của Tang Nhiễm.

Nhan Mạc Qua nhìn sang Bách Lý Không Thành, hỏi: "Có cần giết hẳn luôn không?"

Phong Luyện Văn lắc đầu.

Tuy đau lòng nhưng nàng vẫn biết. Bằng hữu cùng mấy ngàn mạng người trong gia tộc thì nên chọn bên nào. Nàng không thể trách hẳn nhưng tổn thương vẫn còn đó. Phong Luyện Văn bước đến gần Bách Lý Không Thành.

_ Bách Lý Không Thành, nếu là ta, ta cũng sẽ lựa chọn giống người. Nhưng Phong Luyện Văn ta rất hẹp hòi, không thể làm như chuyện gì cũng không xảy ra mà tiếp tục làm bằng hữu với người. Ta với người, coi như chưa từng gặp mặt đi.

Nàng nói, mơ hồ có tiếng nước nữ thê lương.

Mọi người sững sờ nhìn nàng.

Phong Luyện Văn nàng...khóc ra huyết lệ.

Nhan Mạc Qua là người hồi thần đầu tiên, nhanh chóng đánh ngất nàng.

_Tâm trạng nàng ấy bây giờ không ổn định, cứ để thế này sẽ sinh ra tâm ma mất.

Tam ca nhanh chóng đón nhận Tiểu Văn từ trong vòng tay Nhan Mạc Qua, nói: " Chúng tôi về sẽ để người chữa trị cho muội ấy."

_Bách Lý thiếu gia, Phong gia chúng ta sẽ giúp người tìm những người tộc người- Đại ca nhìn Bách Lý Không Thành nói, sau đó liền quay sang Nhan Mạc Qua nói tiếp: " Phong gia chừng ta sẽ lấy vài món pháp bảo đền bù cho Ngũ Đạo Luân Hồi Kính trong cơ thể muội ấy."

Nhan Mạc Qua gật đầu, nhìn thoáng qua Tiểu Văn đang ngất trong lòng Tam ca.

_ Ta sẽ về Cửu Trùng Tiên giải quyết một số chuyện.

Đúng vậy, hẳn phải đi giải quyết vài chuyện, làm xong rồi tương lai liền có thể an an ổn ổn bên cạnh ái nhân.

Trong một đêm, Phong Luyện Văn nàng đã mất đi quá nhiều thứ.

Bằng hữu mà nàng nghĩ sẽ không bao giờ phản bội mình.

Người nàng xem như tỷ muội tốt.

Và cả...sự ngây thơ, trong sáng của một thiếu nữ.

Hú hú, còn chap sau nữa là hoàn rồi.

Tiết lộ chap sau Phong Luyện Văn sẽ đấu một trận với Nhan Mạc Qua
a.

PHONG KHỞI THƯƠNG LAM (PHIÊN NGOẠI)

Lạc Hi

dtv-ebook.com

Chương 19: Đại Kết Cục

3 năm sau, Phong gia.

Cảnh vật ở Phong gia đẹp vô cùng. Có một con suối chảy róc rách, gần bên là rừng trúc xanh tươi, bóng cây râm mát. Mọi thứ đều thật thanh nhã mà tĩnh lặng.

Trong một căn phòng lớn, một nữ tử đang ngăn người bên cửa sổ, ngắm rừng trúc phía bên ngoài. Nữ tử xinh đẹp vô cùng, chỉ là ánh mắt của nữ tử lại bình thản đến đáng sợ như có thể nhìn thấu nội tâm con người.

Bỗng, cánh cửa trong phòng" kéo kẹt" mở ra, một nam nhân thanh y Tuấn tú bước vào.

_ Tứ muội!

Phong Luyến Văn quay lại nhìn nam nhân, mỉm cười nhẹ "Tam ca!"

_ Ân! - Tam ca gật đầu, bước nhanh đến phía sau nàng, thở dài nói.

_ Hẳn đến rồi. Có muốn gặp không?

_ Sao lại không gặp?!

Phong Luyến Văn nói, sau đó liền đứng dậy bước ra khỏi phòng.

Tam ca lắc đầu, đi theo.

Phong gia sân điện.

Phong Luyến Vãn vừa đến liền thấy một nam nhân mặc áo giáp màu đỏ. 3 năm làm gương mặt yêu nghiệt của hắn càng thêm yêu nghiệt.

_ Nhan!

Nhan Mạc Qua nhìn Tiểu Vãn, cười.

Phụ thân và mẫu thân nàng đều quay sang nhìn nhau, ý vị rõ ràng "Con gái khi gả rồi cũng như bát nước đổ đi."

Phong Luyến Vãn tụ linh khí hình thành một thanh kiếm, chĩa về phía Nhan Mạc Qua, ngữ khí kiên định nói:

_ Nhan! Đấu với ta một trận. Chỉ cần huynh thắng ta liền theo huynh.

Nhan Mạc Qua nhìn nàng nhú mày nói:

_ Nàng đấu không lại ta.

_ Đấu với ta.- Tiểu Vãn nhìn Nhan, ngữ khí vẫn kiên định như thường.

_ Được rồi.- Nhan nhìn nàng, thở dài.

_ Ách! Vậy chúng ta đến quán trường đi ha.- Nhị ca nhìn hai người, bất đắc dĩ lên tiếng.

_ Ân!

Phong gia quán trường.

Nhan Mạc Qua cùng Phong Luyến Văn hai người đứng đối diện nhau, bầu không khí thập phần im lặng.

_ Bắt đầu đi! Nhan Mạc Qua nhìn Tiểu Văn, nói.

Phong Luyến Văn im lặng không đáp lời. Nàng dùng tốc độ nhanh chóng tiến về phía hắn, phong hệ trợ lực dưới chân càng trở nên nhanh nhẹn. Thanh kiếm sắc bén trên tay nàng một đường đâm tới. Nhan Mạc Qua nhíu mày, dễ dàng lách người tránh né. Phong Luyến Văn nhanh ổn định thân mình rất nhanh, nhảy cách ra xa. Thanh kiếm trong tay bỗng bùng lên một ngọn lửa dữ dội, chém tới. Ngọn lửa xuất từ thanh kiếm hóa hình thành một con phượng hoàng, lao thẳng về phía Nhan. Thần sắc Nhan Mạc Qua hơi bất ngờ nhưng chỉ là thoáng qua. Hắn phất tay, một con rồng lửa được hình thành, lao thẳng đến phượng hoàng. Rồng lửa và phượng hoàng lửa đối chiến, tạo ra một vụ nổ lớn, khói bụi mù mịt.

_ 3 năm mà đã đến Dung Hợp kỳ, tốc độ tu luyện quả thật rất nhanh.

_ Cảm ơn huynh đã khen.

Tiểu Văn nói. Từ trong tay nàng hình thành một pháp quyết. Trong không khí bỗng chốc hình thành hàng ngàn thanh kiếm bằng băng, chúng lao thẳng đến Nhan. Nhan Mạc Qua khiên bước chân, dùng tốc độ nhanh chóng tránh né tất cả. Bỗng, từ phía sau Nhan xuất hiện một thân ảnh, Nhan Mạc Qua nhanh chóng xoay người tránh né. Một thanh kiếm sắp gần kề trái tim hắn. Nhan Mạc Qua đứng bất động, không tránh né. Thanh kiếm tưởng chừng sẽ xuyên qua tim hắn bất ngờ dừng lại. Tiểu Văn thu kiếm, nhíu mày hỏi:

_ Vì sao không tránh?

_ Nếu ta làm vậy ắc phải tổn thương nàng.

Tiểu Văn cúi đầu, sau đó liền bật cười.

_ Muội vẫn là thua huynh, Nhan!- Tiểu Văn ngược mắt nhìn hẳn, nói.

Nhan Mạc Qua ôm Tiểu Văn vào lòng, vuốt ve mái tóc nàng.

_ Ta đã nói với với Văn Nhân Tuý sẽ rời khỏi Cửu Trùng Tiên, quy ẩn.

Nhan Mạc Qua nhìn Tiểu Văn, nói tiếp:

_ Phong Luyến Văn, nàng... gả cho ta đi. Chúng ta sau này cùng sống một cuộc sống an nhàn, không màn sự đời.

Phong Luyến Văn trừng lớn mắt nhìn Nhan, sau đó liền bật cười, gật đầu.

Nhan Mạc Qua liền ôm chặt Tiểu Văn, hạnh phúc tràn đầy.

_ Phụ thân, mẫu thân!- Tiểu Văn đẩy Nhan ra, đối diện hai người.

_ Một người muốn cưới, một người muốn gả, ta có thể nói không sao?!- Mẫu thân tiểu Văn trêu đùa hỏi.

_ Ta không có ý kiến. Chỉ là muốn cưới con gái ta thì phải học hết gia quy của Phong gia về việc sau khi cưới người của chúng ta.- Phụ thân tiểu Văn vẻ đạo mạo nói.

Tiểu Văn kéo kéo góc áo Nhan, thì thầm vào tai hẳn:

_ Lần này huynh chết chắc rồi. Gia quy tộc muội ngày thường không có bao nhiêu nhưng những gia quy dành cho người cưới người của Phong gia đặc biệt nhiều. Haha, xem ra lần này huynh khó sống.

_ Không sau. Huynh sẽ để muội xem huynh học nhanh đến thế nào.- Nhan nói.

Trong lúc vô tình, ngón tay của hai người đan xen vào.

Gặp được người là tình cờ.

Cùng người ở một chỗ là duyên phận.

Nắm tay người đi hết cuộc hành trình.

Đời đời kiếp kiếp, không bao giờ buông tay.

The end.

Table of Contents

Phong Khởi Thương Lam - Phiên Ngoại

Mục lục

Lam Uyên Đại Lục

Nhan Đại Thần [1]

Nhan Đại Thần [2]

Thiên Nha Phái

Tu Tiên Đài

Ngày Đầu Nhập Môn

Hắn Là . Sư Huynh Của Ta Sao ?

Đồng Bạ Mới

Nơi Tình Yêu Chớm Nở

Trước Ngày Thực Luyện

Phong Khởi Thương Lam (Phiên Ngoại)

Mục lục

Chương 11: Vui Chơi(2)

Chap 12: Lang Gia Thành(1)

Chương 13: Lang Gia Thành (2)

Truyện Mới

Chương 14: Tình Địch Gặp Mặt

Chap 15:

Chap 16: Gặp Lại Tam Ca

Chương 17: Sự Thật

Chương 18: Về Gia Tộc

Chương 19: Đại Kết Cục